



**MOKESTINIŲ GINČŲ KOMISIJA
PRIE LIETUVOS RESPUBLIKOS VYRIAUSYBĖS**

**SPRENDIMAS
DĖL UAB „C1“ SKUNDO**

2022 m. vasario Nr. S- (7-197/2020)
Vilnius

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės (toliau – Komisija), susidedanti iš Komisijos pirmininko Evaldo Raistenskio, narių Rasos Stravinskaitės, Andriaus Veniaus, Vilmos Vildžiūnaitės (pranešėja), išnagrinėjo UAB „C1“ (toliau – Pareiškėja) 2020-11-11 skundą dėl Muitinės departamento prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (toliau – Atsakovas, Muitinės departamentas) 2020-10-15 sprendimo Nr. 1A-194 (toliau – Sprendimas). Pareiškėjos atstovas advokatas dr. B. A. ir Muitinės departamento atstovė N. I. dalyvavo Komisijos 2021-12-14 posėdyje nuotoliniu būdu.

Komisija n u s t a t ė:

Vilniaus teritorinė muitinė (toliau – Vilniaus TM) 2020-06-04 sprendimu Nr. 18KP-16-380 nusprendė pripažinti, kad už tinkamai neįvykdytą muitinio tranzito procedūrą, vykdytą pagal deklaraciją T1 Nr. 19LTVR500016E4F3C8, atsirado mokestinė prievolė muitinei: 3561 Eur maito, 41 Eur maito delspinigių, 356 Eur maito bauda, 12253 Eur PVM, 768 Eur PVM delspinigių bei 1225 Eur PVM bauda.

Muitinės departamentas 2020 m. spalio 15 d. sprendimu Nr. 1A-194 Vilniaus teritorinės muitinės 2020-06-04 sprendimą Nr. 18KP-16-380 šioje dalyje patvirtino.

Pareiškėja Komisijai pateikė 2020-11-11 skundą.

Komisija, atsižvelgdama į tai, kad Vilniaus TM 2020-06-04 sprendimas Nr. 18KP-16-380 buvo priimtas dėl solidarių skolininkų UAB "E1" ir Pareiškėjos mokestinės prievolės muitinei, į tai, kad Muitinės departamentas 2020-12-16 raštu Nr. (4.14)3B-7792 informavo, kad administracinėje byloje Nr. eI3-5833-811/20, kurioje nagrinėjamas UAB „Morigana“ skundas, nustatytos aplinkybės ir bylų baigtis gali turėti įtakos sprendžiant Pareiškėjos atsakomybės klausimą, o VAAT sprendimas šiuo metu dar nėra priimtas, 2020-12-21 Protokoliniu sprendimu Nr. PP-351 (7-197/2020) nusprendė Sustabdyti UAB „C1“ 2020-11-11 skundo dėl Muitinės departamento prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos 2020-10-15 sprendimo Nr. 1A-194 nagrinėjimą iki bus priimtas galutinis teismo sprendimas dėl Muitinės departamento 2020-10-12 sprendimo Nr. 1A-190, kuriuo patvirtintas Vilniaus TM 2020-06-04 sprendimas Nr. 18KP-16-380 – dalyje, kurioje skolininke muitinei pripažinta UAB „Morigana“ (adm. bylos Nr. eI3-5833-811/2020).

Komisijai Pareiškėja pateikė informaciją, kad administracinė byla dėl UAB „Morigana“ skundo yra baigta nagrinėti teisme ir priimta Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo 2021-10-20 nutartis adm. byloje Nr. eA-2899-442/2021).

Todėl Komisija Pareiškėjos skundo dėl Inspekcijos Sprendimo nagrinėjimą atnaujina ir Pareiškėjos 2020-11-11 skundą nagrinėja iš esmės.

Pareiškėja nurodo neginčijanti didžiosios dalies Muitinės bei Muitinės departamento nustatytų faktinių aplinkybių ar prekių gabenimo pagal tranzito procedūros dokumentą / deklaraciją TI Nr. 19LTVR500016E4F3C8 (2019-10-30) ir TI Nr. 19LTVR500016EA65D2 (2019-11-13).

Pareiškėja teigia, kad: 1) Pareiškėjos pagal tranzito procedūras gabentos prekės, teisiniu požiūriu negali būti apmokestintos importo mokesčiais Lietuvoje, nes joms buvo nustatyta tvarka įformintas prekių tranzito procedūros užbaigimas Bulgarijoje (paskirties muitinės įstaigoje) ir Pareiškėja pateikė muitinei visus tai patvirtinančius galiojančius dokumentus. Dėl šios priežasties importo mokesčių skola Pareiškėjai negalėjo atsirasti ir negalėjo būti apskaičiuota (žr. 2013-10-09 Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 952/2013, kuriuo nustatomas Sąjungos muitinės kodeksas (toliau – Sąjungos muitinės kodeksas) 233 straipsnio 3 dalį bei 79 straipsnio 1 dalies a ir c punktus); 2) Vilniaus TM ir Muitinės departamentas nepagrįstai atsisakė ginčo prekių vertę nustatyti sandorio vertės metodu (pagal Sąjungos muitinės kodekso 69 straipsnio nuostatas ir savo nuožiūra, nesurinkusi jokių duomenų apie ginčo prekių importo sandorio vertę, vertės sumas skaičiavo pagal savo nuožiūrą, taikydama kitus priimtus muitinei būdus (pasitelkdama duomenis iš statistinių duomenų bazių).

Dėl Pareiškėjos pripažinimo skolininke muitinei, vertinimo

Pareiškėjos nuomone, ji negali būti laikoma skolininke muitinei, nes ginčo prekėms įforminta tranzito muitinės procedūra buvo tinkamai užbaigta paskirties muitinėje (Bulgarijoje).

Pareiškėja ginčija Muitinės departamento išvadą, kad Pareiškėja, vykdydama ginčo prekių muitinio tranzito procedūrą, neužtikrino, kad jos būtų pristatytos paskirties muitinės įstaigai (Bulgarijoje), dėl šios priežasties „tranzito procedūra <...> buvo neteisingai užbaigta ir <...> tranzito deklaracijoje nurodytos prekės muitinei kontrolei pateiktos nebuvo, o tai, savo ruožtu, sąlygoja skolos muitinei atsiradimą pagal Sąjungos muitinės kodekso 233 straipsnio ir 84 straipsnio nuostatas. Pareiškėjos nuomone, ji yra kaltinama tuo, kad ginčo prekes pagal tranzito procedūrą nugabeno į Latvijos Respubliką, o ne į Bulgarijos Respubliką, kurios muitinės įstaigos pagal tranzito dokumentus (deklaracijas) buvo nurodytos kaip prekių paskirties muitinė (kurioje ir turėjo baigtis tranzito procedūra). Pareiškėja nurodo, kad, remiantis Sąjungos muitinės kodekso 233 straipsnio 2 dalies nuostatomis, „tranzito procedūra baigiama, kai prekės, kurioms ši procedūra įforminta, ir būtina informacija yra prieinamos paskirties muitinės įstaigai“. Be to, pagal Sąjungos muitinės kodekso

79 straipsnio 1 dalies „c“ punkto nuostatas, importo skola muitinei, susijusi su prekėmis, apmokestinamomis importo maitu, atsiranda, jei neįvykdoma „kuri nors sąlyga, kurią privaloma įvykdyti įforminant ne Sąjungos prekėms muitinės procedūrą arba taikant su prekių galutiniu vartojimu susijusį neapmokestinimą maitu ar apmokestinimą taikant sumažintą importo maito normą“. Pareiškėjos nuomone, jokia importo mokesčių skola, susijusi su ginčo prekėmis, Lietuvos Respublikoje negalėjo atsirasti (būti apskaičiuojama), nes ginčo prekės (ne Sąjungos kilmės prekės) buvo pristatytos Bulgarijos muitinės įstaigoms (paskirties muitinei) ir šis pristatymas buvo įformintas padarant atitinkamus oficialius įrašus apie tranzito procedūros užbaigimą.

Pareiškėja paaiškina, kad prekių siuntėjas Estijos Respublikos įmonė STEELVVAY OU informavo, kad tranzitu gabenamų ginčo prekių muitinės procedūras įformins nuotoliniu būdu, patvirtino, jog tokios procedūros, t. y. tranzito procedūros užbaigimai, realiai buvo įformintos (Bulgarijos Respublikos muitinėje) ir pranešė, jog tik keičiasi prekių pristatymo adresas, jas reikėtų iškrauti Latvijos Respublikoje, aukščiau nurodytu adresu. Duomenys apie tai Lietuvos Respublikos muitinei buvo Pareiškėjo pateikti atsakant į jos 2020-01-24 raštą Nr. (8.1/16)-2V-1561 ir 2020-01-24 raštą Nr. (8.1/16-2V-1559)).

Pareiškėja nurodo, kad, pirmiausiai, objektyviai įsitikino, kad ginčo prekių tranzito deklaracijos tikrai buvo pateiktos paskirties muitinės įstaigai Bulgarijoje (remiantis nuoroda https://ec.europa.eu/taxation_customs/dds2/ecs/ecs_home.jsp?Lang=lt) ir tik tuomet atliko ginčo prekių gabenimo operaciją į Latvijos Respubliką.

Pareiškėja nurodo, kad šias, aukščiau nurodomas aplinkybes pagrindžia Muitinei žinoma informacija, kurią Pareiškėja jau buvo iš anksto pateikusi atsakydama į Muitinės kriminalinės tarnybos

2020-03-31 raštą Nr. (7.18/16)10T-596, tačiau šie Pareiškėjos argumentai Muitinės departamento liko neįvertinti ir neišnagrinėti, dėl jų nepasisakyta.

Pareiškėja akcentuoja, kad nors Muitinės departamentas nurodo, jog Bulgarijos muitinė nepatvirtino ginčo prekių pateikimo muitinei kontrolei, tačiau pačiai Pareiškėjai nėra pateikta jokios informacijos, kad šie, aukščiau nurodyti, dokumentai būtų pripažinti negaliojančiais. Tokie dokumentai nebuvo pridėti ir prie Muitinės sprendimų dėl importo mokesčių skolos apskaičiavimo, Pareiškėjas jų neturi ir jie iki šiol nėra žinomi (įskaitant ir Bulgarijos muitinės atsakymo Lietuvos muitinės įstaigoms turinį).

Priešingai, nei teigia Muitinės departamentas, nors ginčo prekių tranzito procedūros vyko dar 2019 m. spalio–lapkričio mėn., iš elektroninių oficialių ES Komisijos duomenų išrašų https://ec.europa.eu/taxation_customs/dds2/ecs/ecs_home.jsp?Lang=1 matyti, kad net 2020 m. vasario mėn., kai Pareiškėjos atžvilgiu Muitinė jau vykdė tikrinimo veiksmus, šios procedūros užbaigimo įforminimas Bulgarijoje galiojo, nebuvo nei atšauktas, nei panaikintas. Pareiškėjos nuomone, ši informacija paneigia Muitinės departamento sprendime nurodytus argumentus, jog ginčo prekių muitinės procedūros Bulgarijoje tariamai nebuvo vykdytos ir / ar užbaigtos ar jų užbaigimas atšauktas (dėl kokių nors pačiam Pareiškėjui net nežinomų priežasčių / aplinkybių).

Pareiškėja nurodo, kad Sąjungos muitinės kodekso 6 straipsnio nuostatos įtvirtina prezumpciją dėl elektroniniu būdu įformintų muitinės operacijų dokumentų tinkamumo ir jų prioriteto prieš rašytinius dokumentus bei įrodymus (rašytines muitinės deklaracijas bei kitus rašytinius dokumentus). Dėl šios priežasties Pareiškėjos turimi elektroniniai išrašai iš muitinės procedūrų registravimo sistemos objektyviai patvirtina tranzito procedūros užbaigimo Bulgarijoje faktą. Muitinės departamentas dėl šios aplinkybės ginčijamuose sprendimuose nepasisakė.

Pareiškėja nurodo, kad ėmėsi visų įmanomų priemonių įvykdyti pareigas muitų teisės aktu srityje ir gabendama prekes į Latvijos Respubliką pirmiausia surinko bei turėjo reikiamus bei tinkamus elektroninius įrodymus apie tranzito procedūros užbaigimą Bulgarijoje, kas, akivaizdu, papildomai paneigia galimybę laikyti ją skolininke muitinei Lietuvoje.

Pareiškėja pabrėžia, jog pagal Sąjungos muitinės kodekso 79 ir 233 straipsnio nuostatas, tranzito atveju (ne Sąjungos kilmės prekes gabenant tranzitu per ES muitų teritoriją) skola muitinei gali atsirasti tik pažeidus tranzito procedūros sąlygas bei tinkamai neužbaigus tranzito procedūros (dėl ko prekės neteisėtai lieka ES muitų teritorijoje nesumokėjus importo mokesčių). Tačiau nagrinėjamu atveju šis tranzito procedūros užbaigimas / uždarymas realiai įvyko, (tai patvirtina šio skundo 8.8 ir 8.10 punktuose nurodomi dokumentai), o Muitinės departamentas į tai nepagrįstai atsisakė atsižvelgti. Minėtos aplinkybės sudaro savarankišką pagrindą panaikinti Muitinės departamento sprendimus kaip neteisėtus ir nepagrįstus.

Dėl ginčo prekių muitinės vertės

Pareiškėja nurodo, kad Sąjungos muitinės kodeksas nurodo, jog pirminis importuotų prekių muitinės vertės nustatymo metodas visuomet privalo būti sandorio vertės metodas (prekių vertės nustatymas pagal prekių pardavimo importui į ES muitų teritoriją kainą, prirėkus patikslintą papildomomis išlaidomis). Sąjungos muitinės kodekso 70 straipsnio 1 dalyje nurodyta, jog „prekių muitinės vertės pagrindas visų pirma yra sandorio vertė, tai yra kaina, faktiškai sumokėta arba mokėtina už prekes, parduodamas eksportui į Sąjungos muitų teritoriją, kuri prirėkus patikslinama“. Be to, tai yra nurodęs ir Europos Sąjungos Teisingumo Teismas (toliau – ESTT) savo praktikoje, pagal kurią muitinė vertė, visų pirma, turi būti apskaičiuojama remiantis individualiomis įvykusius pardavimus apibūdinančiomis aplinkybėmis, net jei jos neatitinka prekybos praktikos arba gali atrodyti esančiomis neįprastomis tokiems sutartiniais santykiams (žr. bylą 65/85, M. S. - Ericus v. L. E. International GmbH, 1986 E.C.R. 00447).

Pareiškėjos teigimu, visi kiti prekių muitinės vertės nustatymo metodai, tame tarpe ir Muitinės Pareiškėjai pritaikytas metodas, kuriuo muitinė vertė nustatyta kitais muitinei priimtinais būdais gali būti taikomi tik tada ir tik tokiu atveju, jei nėra galimybės prekių muitinės vertės nustatyti sandorio vertės metodu (žr. Sąjungos muitinės kodekso 74 straipsnio 1 dalį).

Pareiškėja nurodo, kad savo naujausioje bei aktualioje praktikoje ESTT (byla C-263/06, Carboni e derivati Srl v. Ministero dell'Economia e delle Finanze and S. E. di Sicurtà SpA, ir byla

C-291/15, EURO 2004 Hungary Kft. v Nemzeti Adó- és B. E.-dunántúli Regionális Vam- és Pénzügyőri Főigazgatóság) yra išaiškinęs, jog kai muitinės įstaigoms kyla pagrįstų abejonių dėl deklaruotos vertės teisingumo ir jeigu jų abejonės pasitvirtina iš atitinkamo asmens paprašius papildomos informacijos ir jam suteikus galimybę išdėstyti nuomonę apie priežastis, dėl kurių minėtos abejonės pagrįstos, muitinę vertę jos gali apskaičiuoti remdamosi sutarta pirmesnio pardavimo, artimiausio tam, už kurį buvo pateikta muitinės deklaracija, atitinkamų prekių kaina, kurios teisingumu nėra jokios objektyvios priežasties abejoti (sprendimo byloje C-263/06 64 punktą ir sprendimo byloje C-291/15 35 punktą).

Pareiškėja pažymi, kad Vilniaus TM ir Muitinės departamentas nevertino galimybės ginčo prekių muitinę vertę nustatyti sandorio vertės metodu, neprašė nei iš Pareiškėjos, nei iš prekių siuntėjo, nei iš kitų, trečiųjų asmenų jokių duomenų apie ginčo prekių įsigijimo ir pardavimo individualias sąlygas, kainą, su prekių importu susijusias išlaidas (Sąjungos muitinės kodekso 71 – 72 straipsniai), o ginčo prekių muitinę vertę iš karto nustatinėjo pagal Muitinės turimus statistinius apibendrintus duomenis (iš duomenų bazių apie panašių prekių rinkos kainas / vertes).

Pareiškėja nurodo, kad Vilniaus TM neinformavo apie vykdomo mokesčio patikrinimo pradžią, nepasiūlė pateikti jokios informacijos apie ginčo prekių pardavimo sąlygas (ginčo prekių importo sandorio vertę), nors tokia galimybė pateikti šią informaciją egzistuoja (tokiais duomenimis disponuoja prekių gabenimą užsakęs asmuo – STEELWAY OU ir, prireikus, tokie duomenys bus pateikti. Todėl Pareiškėjos nuomone, apskaičiuojant ginčo prekių muitinę vertę buvo šiuurškčiai pažeistos esminės procedūrinės taisyklės bei teisinės garantijos taikytinos Pareiškėjai.

Pareiškėjos vertinimu, ginčo prekių vertės skirtumas, kuris susidarė dėl to, jog Pareiškėjai nebuvo taikomas sandorio vertės metodas, reiškia, jog ginčo prekių muitinės vertės dydis buvo nepagrįstai padidintas net dvigubai (pagal prekių siuntėjo STEELWAY OU duomenis, kurių Muitinė net nenagrinėjo). Dėl šios priežasties, Pareiškėjos nuomone, Vilniaus TM visiškai nepagrįstai ir netinkamai nustatė ir nuo prekių muitinės vertės apskaičiavo importo mokesčių sumas, kurių dydis turi būti tikslinamas ir koreguojamas.

Pareiškėjos nuomone, Vilniaus TM pažeidė Importuojamų prekių muitinio įvertinimo kontrolės taisyklių 34 punktą (Muitinės departamento prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos generalinio direktoriaus 2016 m. gruodžio 15 d. įsakymo Nr. 1B-1027 redakcija), o Muitinės departamentas nepagrįstai šį klausimą atsisakė nagrinėti. Pareiškėja nurodo, kad jis taikomas visiems su muitinio įvertinimo teisiniais santykiais susijusiems asmenims, nagrinėjamu atveju ginčo prekės Muitinei buvo deklaruotos tranzito muitinės procedūros dokumentuose ir Vilniaus TM ir Muitinės departamentas šios aplinkybės neginčija.

Pareiškėjos teigimu, Vilniaus TM Pareiškėjos neprašė pateikti ginčo prekių pardavimą į Europos Sąjungą pagrindžiančių dokumentų, o Pareiškėjos mokesčio patikrinimas buvo atliktas jam net nepranešus ir nepasiūlius pateikti jokių paaiškinimų (žr. 2020 m. liepos 1 d. Pareiškėjo pateikto skundo Muitinės departamentui 7.1 – 7.4 punktus).

Pareiškėjos nuomone, Vilniaus TM neturėjo teisės priimti ginčijamą sprendimą objektyviai nesurinkusi ir nepaprašiusi įrodymų apie ginčo prekių muitinę vertę, ypač konkrečiai apie ginčo prekių pardavimo aplinkybes (jų kainą, atsiskaitymo už jas sąlygas, apmokėjimo dokumentus, išlaidas, susijusias su prekių gabenimu, draudimu ir pan.). Pareiškėjos mokesčio patikrinimo metu buvo akivaizdžiai pažeistas Importuojamų prekių muitinio įvertinimo kontrolės taisyklių 34 punktą, todėl, Pareiškėjos nuomone, mokesčio patikrinimas vyko nesilaikant nustatytos tvarkos bei esminių procedūrų, atitinkamai ir jo pagrindu priimtas Muitinės sprendimas yra neteisėtas.

Pareiškėjos teigimu, prieš registruojant bet kokią skolą muitinei, turėjo būti suteikta galimybė pasiaiškinti dėl ginčo prekių muitinės vertės nustatymo būtent sandorio vertės metodu, tačiau tai padaryta nebuvo ir tai, kaip yra išaiškinęs ES Teisingumo Teismas (žr. bylą C-46/16, Valsts ienėmumu dienests v. „LS D. S.“, SIA, EU:C:2017:839 bei byloje priimto sprendimo 57 punktą) sudaro papildomą pagrindą naikinti ginčijamus Muitinės sprendimus, o kartu ir Muitinės departamento sprendimus, kuriais ši aplinkybė liko neišnagrinėta bei dėl jos net nepasisakyta.

Pareiškėjos nuomone, dėl šių ginčo prekių muitinio įvertinimo pažeidimų, Pareiškėjai buvo apskaičiuota didesnė importo mokesčių suma, todėl tai taip pat sudaro pagrindą naikinti ginčijamus Muitinės sprendimus.

Pareiškėja skunde prašo panaikinti Muitinės departamento Sprendimą, tačiau tuo atveju, jei Komisija nuspręstų, jog Pareiškėja laikytina skolininke muitinei, perduoti skundą Muitinės departamentui nagrinėti iš naujo, siekiant tinkamai nustatyti tikrąją ginčo prekių muitinę vertę.

Pareiškėja Komisijai pateikė 2021-11-08 prašymą, kuriame pateikiami argumentai, susiję su mokestinio ginčo nagrinėjimu:

Dėl tolesnio Pareiškėjo UAB "C1" skundo nagrinėjimo bei priimtų teismo sprendimų procesinės reikšmės

Pareiškėja nurodo, kad nė vienu iš Vilniaus apygardos administraciniam teismo ir Lietuvos vyriausiajam administraciniam teismo sprendimų nebuvo nustatyta jokių teisinių prielaidų, dėl kurių Pareiškėja turėtų būti laikoma solidariai atsakinga (kartu su UAB "E1" už skolos muitinei susidarymą.

Pareiškėja nurodo, kad Vilniaus apygardos administracinio teismo 2021 m. sausio 19 d. sprendime adm. byloje Nr. eI3-1303-535/2021 dėl Vilniaus teritorinės muitinės 2020-06-09 sprendimo Nr. 18KP-16-386 ir jį patvirtinusių Muitinės departamento priimtų sprendimų) ir jo motyvuojamojoje dalyje apskritai nėra pasisakyta dėl Pareiškėjos mokestinių prievolių ir jų statuso bei Pareiškėja motyvuojamoje dalyje apskritai nėra minima. Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo 2021-10-20 nutartyje adm. byloje Nr. eA-2899-442/2021 teismas tiesiogiai pripažino, kad jokio teisinio pagrindo laikyti Pareiškėją solidariai atsakinga (kartu su UAB "E1" dėl skolos muitinei susidarymo nėra ir ankstesnį šioje byloje priimtą Vilniaus apygardos administracinio teismo 2021 m. vasario 9 d. sprendimą pakeitė, panaikinant motyvuojamosios dalies išvadą (motyvą), išdėstytą teismo sprendimo 8 puslapio 6 pastraipoje „darytina išvada, kad Vilniaus teritorinė muitinė pagrįstai jas abi pripažino solidariomis skolininkėmis“. Pareiškėjos teigimu, minėti, aukščiau nurodytose bylose priimti teismo sprendimai, patvirtina, kad nėra ir nebuvo jokių teisinių prielaidų Vilniaus teritorinei muitinei 2020-06-09 sprendime Nr. 18KP-16-386 ir 2020-06-04 sprendime Nr. 18-KP-16-380, kurie patvirtinti Muitinės departamento sprendimais, nurodyti, jog importo mokesčio skola, bauda ir delspinigiai Pareiškėjui apskaičiuojami, kadangi Pareiškėjas, kaip nurodo Vilniaus teritorinė muitinė, tariamai „žinojo, kad prekėms yra įforminta muitinio tranzito procedūra [...], kuri turi būti užbaigta paskirties muitinės įstaigoje [...]. Tokiu būdu, įvertinant vežėjo atsakomybę už veiksmus, kurie galėjo turėti įtakos prekių paėmimui iš muitinės priežiūros, galima teigti, kad nepateikus krovinio [...] paskirties muitinės įstaigai, vežėjas UAB "C1" taip pat laikomas skolininku, t y. asmuo nurodytas Sąjungos muitinės kodekso 79 straipsnio 3 dalies (b) punkte“.

Pareiškėja nurodo, kad remiantis LVAT 2021-10-20 nutartyje adm. byloje Nr. eA-2899-442/2021 ir Vilniaus apygardos administracinio teismo 2021 m. sausio 19 d. sprendime adm. byloje Nr. eI3-1303-535/2021 teismų padarytomis išvadomis, kurios turi prejudicinę (*res judicata*) galią, nėra tiesioginio teisinio pagrindo laikyti jo solidariai skolingą (kartu su UAB "E1" už skolos muitinei susidarymą dėl tranzito muitinės procedūros neužbaigimo. Dėl šios priežasties minėta bei aukščiau nurodyta Vilniaus teritorinės muitinės išvada, kuriai Muitinės departamento sprendimais pritarė ir centrinis mokesčių administratorius, negali būti pripažinta teisėta ir pagrįsta, o tai sudaro pagrindą tenkinti Pareiškėjos skundą ir panaikinti ginčijamą Muitinės departamento sprendimą.

Dėl netinkamo solidarinės atsakomybės už tranzito procedūros vykdymo pažeidimus paskirstymo

Pareiškėja atkreipia dėmesį, kad net jei jis ir būtų laikomas ir pripažintas skolininku muitinei (kartu su UAB "E1" dėl tranzito muitinės procedūrų tinkamo neužbaigimo / neįvykdymo, esamas Muitinės departamento sprendimas dėl skolos apskaičiavimo patvirtinimo yra nepagrįstas dėl to, jog Muitinės departamentas ir Vilniaus teritorinė muitinė tinkamai neištyrė ir neįvertino kiek ir kokių asmenų apskritai dalyvavo ginčui aktualios tranzito muitinės procedūros vykdymo procese bei kiek skolininkų muitinei apskritai turėtų būti registruojama, kas taip pat lemia Pareiškėjai apskaičiuotos skolos muitinei dydį. Pareiškėja atkreipia dėmesį į tai, jog Sąjungos muitinės kodekso 79 straipsnis,

kuriuo, apskaičiuodamas skolą Pareiškėjai, rėmėsi ir Muitinės departamentas, ir Vilniaus teritorinė muitinė, nurodo, jog:

Importo skola muitinei, susijusi su prekėmis, apmokestinamomis importo maitu, atsiranda, jei neįvykdoma: a) bent viena iš maitų teisės aktuose nustatytų pareigų, susijusių su ne Sąjungos prekių įvežimu į Sąjungos maitų teritoriją, jų paėmimu iš muitinės priežiūros arba su tokių prekių gabenimu, perdirbimu, saugojimu, laikinuoju saugojimu, laikinuoju įvežimu arba disponavimu jomis toje teritorijoje.

Pareiškėja nurodo, kad 3. 1 dalies a ir b punktuose nurodytais atvejais skolininku laikomas bet kuris iš šių asmenų: a) asmuo, kuris privalėjo įvykdyti atitinkamas pareigas; b) asmuo, kuris žinojo arba, yra pagrindo manyti, kad turėjo žinoti, kad maitų teisės aktais nustatyta pareiga nebuvo įvykdyta, ir kuris veikė asmens, privalėjusio įvykdyti tą pareigą, interesais arba kuris dalyvavo atliekant veiksmus, dėl kurių ta pareiga nebuvo įvykdyta; c) asmuo, kuris įsigijo arba laikė atitinkamas prekes ir jų įsigijimo arba gavimo metu žinojo arba, yra pagrindo manyti, kad turėjo žinoti, kad maitų teisės aktais nustatyta pareiga nebuvo įvykdyta.

Pareiškėjos nuomone, iš šios, aukščiau cituojamos teisės normos, matyti, jog esant muitinės procedūrų pažeidimams, susijusiems su ne Sąjungos prekių įvežimu į Sąjungos maitų teritoriją, skolininkais muitinei laikytini ne tik asmenys gabenę prekes ir turėję įvykdyti atitinkamas pareigas muitinei, pavyzdžiui, pristatyti prekes paskirties muitinei ir kt., bet ir kiti asmenys, kurie „žinojo arba, yra pagrindo manyti, kad turėjo žinoti, kad maitų teisės aktais nustatyta pareiga nebuvo (vykdyta“, taip pat „dalyvavo atliekant veiksmus, dėl kurių ta pareiga nebuvo įvykdyta“).

Pareiškėjos vertinimu, būtent ginčo prekių siuntėjas Estijos Respublikos įmonė STEELWAY OU informavo, kad tranzitu gabenamų prekių maitinės procedūras įformins nuotoliniu būdu, patvirtino, jog tokios procedūros, t. y. tranzito procedūros užbaigimai, realiai buvo įformintos (Bulgarijos Respublikos muitinėje) ir pranešė, jog tik keičiasi prekių pristatymo adresas, jas reikėtų iškrauti Latvijos Respublikoje, aukščiau nurodytu adresu.

Pareiškėjos teigimu, Vilniaus teritorinei muitinei įvertinus, kad tranzito maitinės procedūros ginčijamoms prekėms nebuvo tinkamai įformintos ir užbaigtos (Bulgarijoje), skolininku muitinei privalėjo būti laikoma ir Estijos Respublikos įmonė STEELWAY OU, kuri žinojo apie visą tranzito maitinės procedūrų bei prekių gabenimo eigą, taip pat ginčo prekių pardavimą (tikimą) vykdamas asmuo (Jungtinės Karalystės įmonė J. F. L.P.), kuris pardavė šias prekes įmonei Troh Te D00, veikiančiai trečiojoje valstybėje, t. y. Serbijoje (Novi Sad mieste). Tokiu atveju, net ir vertinant, jog tranzito maitinės procedūros pažeidimai buvo padaryti (su kuo Pareiškėja, kaip ginčo prekių vežėjas, nesutinka) Muitinės departamento sprendimais bei jais patvirtintais Vilniaus teritorinės muitinės sprendimais mokestinė nepriemoka privalėjo būti apskaičiuota ne tik Pareiškėjai – ginčo prekių vežėjui), UAB "E1" (muitinės procedūrų vykdytojui), bet ir kitiems asmenims, konkrečiai, ginčo prekių tiekėjui (įmonei J. F. L.P.), ginčo prekių siuntėjui (įmonei STEELWAY OU), taip pat kitiems asmenims, galimai prisidėjusiems prie neteisingo tranzito maitinės procedūros įforminimo ir netinkamo jos užbaigimo Bulgarijoje, pavyzdžiui, tranzito maitinės procedūrų deklaracijas pildžiusiems asmenims.

Pareiškėja pabrėžia, kad Lietuvos Respublikos mokesčių administravimo įstatymo (toliau – MAĮ) VI skyriaus nuostatos įpareigoja ir muitinę atlikti mokesčio mokėtojo (šiuo atveju – Pareiškėjos) patikrinimą išsamiai bei detaliam, bei remtis objektyvia informacija, nustatoma renkant ir nešališkai vertinant visus įrodymus (žr. pvz. LVAT 2010 m. lapkričio 8 d. nutartį administracinėje byloje Nr. A-556-1527/2010 ir 2010 m. rugsėjo 13 d. nutartį administracinėje byloje Nr. A-556-973/2010 ir kt.).

Pareiškėjos nuomone, nagrinėjamu atveju Vilniaus TM tinkamai nenustatė, kiek yra asmenų, galimai atsakingų už netinkamą tranzito maitinės procedūrų įvykdymą (pagal Sąjungos maitinės kodekso 79 straipsnio nuostatas), ir visiškai nepagrįstai iš esmės visą mokestinę naštą už tranzito procedūros mokestines ir teises pasekmes perkėlė būtent Pareiškėjai, kuri savo ruožtu buvo tik ginčo prekių vežėja, neatlikusi jokių savarankiškų šių prekių deklaravimo veiksmų, savarankiškai prekėmis nedisponavęs ir tik vykdamas šių prekių siuntėjo nurodymus bei vadovavęsis jo pateikta informacija.

Pareiškėja nurodo, jog būtent tuo atveju, jei būtų išsamiai ištirtos ginčo prekių tranzito muitinės procedūros vykdymo aplinkybės ir nustatyti dėl jos pažeidimų galimai kalti konkretūs asmenys, mokesčių administratorius (muitinė) ir įgytų teisę išieškoti atsiradusią mokesstinę nepriemoką iš šių kaltų asmenų arba ją padalinti (pagal Sąjungos muitinės kodekso 84 straipsnio nuostatas) būtent tarp visų šių asmenų (kas sąlygotų ir kitokį solidarinės mokesstinės nepriemokos vykdymo prievolės dydžio pasiskirstymą tarp asmenų daugėto), kadangi šiuo momentu visą mokesstinę atsakomybę naštą yra nepagrįstai siekiama perkelti iš esmės tik Pareiškėjui, ignoruojant kitus kaltus asmenis bei Sąjungos muitinės kodekso 79 straipsnio nuostatas). Minėtos, aukščiau išvardintos aplinkybės, sudaro pagrindą ginčijamą Muitinės departamento sprendimą naikinti ir perduoti mokesčinį ginčą nagrinėti iš naujo net ir tuo atveju, jei būtų nuspręsta Pareiškėją laikyti skolininku muitinei.

Dėl netinkamo ginčo prekių muitinės vertės apskaičiavimo

Pareiškėja pažymi, jog nagrinėjamu atveju mokesstinio patikrinimo metu jam nebuvo pateikta jokių paaiškinimų kaip buvo vykdomas ginčo prekių muitinės vertės nustatymas, kaip ir koku būdu mokesčių administratorius (muitinė) surinko ginčo prekių muitinę vertę pagrindžiančius duomenis, taip pat Pareiškėjai niekada nebuvo siūloma pateikti kokių nors savo paaiškinimų, skaičiavimų ar įrodymų dėl ginčo prekių muitinės vertės, nuo kurios ir buvo apskaičiuoti Muitinės departamento sprendimais patvirtinti importo mokesčiai. Tokie Muitinės departamento ir Vilniaus teritorinės muitinės veiksmai (neveikimas) akivaizdžiai pažeidžia Sąjungos muitinės kodekso nuostatas, kadangi naujausioje bei aktualioje praktikoje ESTT (byla C-263/06 ir byla C-291/15) yra išaiškinęs, jog muitinės įstaigoms pačioms savo iniciatyva apskaičiuojant (perskaičiuojant) prekių muitinę vertę, iš atitinkamo asmens turėtų būti paprašyta tuo klausimu papildomos informacijos ir jam suteikiama galimybė išdėstyti nuomonę apie muitinės vertės dydį ir tik paskiau pačioms atlikti jos apskaičiavimo veiksmus, remiantis atitinkamų prekių kaina, kurios teisingumu nėra jokios objektyvios priežasties abejoti (sprendimo byloje C-263/06 64 punktą ir sprendimo byloje C-291/15 35 punktą).

Pareiškėja nurodo, jog muitinė niekuomet neprašė iš Pareiškėjos jokių duomenų apie ginčo prekių muitinę vertę, nesiūlė pateikti šiuo klausimu jokių paaiškinimų ir apskritai Pareiškėja net nebuvo tinkamai informuotas apie jo atžvilgiu vykdyto mokesstinio patikrinimo eigą bei pradžią, dėl ko jis iš viso negalėjo imtis jokių priemonių, siekiant pasinaudoti aukščiau nurodytomis savo teisėmis. Jei būtų nuspręsta Pareiškėją laikyti skolininku muitinei, šios aplinkybės taip pat sudaro savarankišką pagrindą ginčijamą Muitinės departamento sprendimą naikinti ir perduoti mokesčinį ginčą nagrinėti iš naujo tam, kad būtų tinkamai ištirtas bei išspręstas ginčo prekių muitinės vertės nustatymo klausimas.

Dėl Pareiškėjos atleidimo nuo baudų ir delspinigių

Pareiškėja nurodo, jog, jai buvo apskaičiuota ne tik muito bei importo PVM mokesčio skola, bet ir su ja susijusios sumos, t. y. baudos ir delspinigiai. Pareiškėja nurodo, kad jokių savarankiškų muitinės procedūrų (tranzito) pažeidimų nepadarė ir veikė (kaip vežėjas) tik vykdydamas kitų asmenų pavedimus dėl ginčo prekių gabenimo bei rėmėsi jų pateikta informacija apie tranzito procedūros tinkamą užbaigimą (Bulgarijoje) bei jos registravimą elektroninėse oficialiose ES Komisijos duomenų bazėse. Todėl skola muitinei nagrinėjamu atveju atsirado ne dėl Pareiškėjos, o dėl kitų muitinės procedūrų vykdyme dalyvavusių asmenų kaltės, todėl bet kuriuo atveju egzistuoja pagrindas atleisti ją nuo Muitinės departamento sprendimų rezoliucinėse dalyse nurodytų muito bei importo PVM delspinigių, taip pat importo PVM baudų sumų, remiantis MAĮ 100 straipsnio 1 dalies 4 punkto ir 141 straipsnio 1 punkto nuostatomis (jei mokesčių mokėtojas įrodo, kad nėra kaltas dėl padaryto pažeidimo).

Pareiškėja prašo: 1) Atnaujinti Pareiškėjos skundo, kuriuo ginčijamas Muitinės departamento prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos 2020 m. spalio 15 d. sprendimas Nr. 1A-193 ir 1A-194, tolesnį nagrinėjimą, ir skirti bylą nagrinėti iš naujo Komisijos posėdyje; 2) Tenkinti Pareiškėjos 2020-11-11 skundą Komisijai, atsižvelgiant į jame bei šiame prašyme išdėstytus papildomus motyvus bei argumentus; 3) Spręsti klausimą dėl Pareiškėjo atleidimo nuo baudų ir delspinigių, nesant Pareiškėjo kaltės dėl padarytų pažeidimų; 4) Prijungti prie mokesstinio ginčo bylos duomenis apie pasikeitusį Pareiškėjo atstovo adresą bei darbo vietą bei naujai įformintus atstovavimo dokumentus.

Pareiškėja Komisijai pateikė 2021-12-10 paaiškinimus, kuriuose pateikiami papildomi argumentai, susiję su mokestinio ginčo nagrinėjimu:

Pareiškėjos vertinimu, mokestinio ginčo bylos medžiaga akivaizdžiai patvirtina, jog Muitinės departamentas ir Vilniaus TM tinkamai neištyrė ir neįvertino kiek ir kokių asmenų dalyvavo ginčui aktualios tranzito muitinės procedūros vykdymo procese. Nurodo, kad ginčo prekių muitinės procedūrų vykdytojas UAB "E1" Pareiškėjos atžvilgiu yra inicijavusi dvi civilines bylas, nagrinėjamas Vilniaus miesto apylinkės teisme (civilinė byla Nr. Nr. e2-17742-981/2021 bei civilinė byla Nr. e2-18421-861/2021) ir jose siekia prisiteisti 100 proc. dydžio mokestinio ginčo byloje skundžiamais sprendimais sumokėtos mokestinės nepriemokos dydžio kompensaciją. Pareiškėja akcentuoja, kad pagal Sąjungos muitinės kodekso 79 ir 84 straipsnio nuostatas, taip pat ESTT praktiką, tuo atveju, kai muitinės procedūra nebuvo tinkamai užbaigta, skolininkais muitinei solidariai atsakingais privalo būti laikomi visi asmenys, kurie, atliekant atitinkamą muitinės procedūrą, žinojo arba, yra pagrindo manyti, kad turėjo žinoti, kad muitų teisės aktais nustatyta pareiga nebuvo įvykdyta, taip pat dalyvavo atliekant veiksmus, dėl kurių ta pareiga nebuvo įvykdyta.

Pareiškėja nurodo, kad konkrečius duomenis ir informaciją (el. laiškus, ginčo prekių tiekimo sąskaitas, mokėjimo už ginčo prekių pervežimo paslaugą dokumentus ir kt.) apie tai, kad ginčo prekių muitinės tranzito procedūrose dalyvavo ir jas užsakė ne Pareiškėja (vežėjas), bet kiti konkretūs asmenys, konkrečiai, ginčo prekių siuntėjas Estijos Respublikos įmonė STEELWAY OU (pagal Pareiškėjo pateiktus duomenis). Be to, pagal mokestinių ginčų bylos medžiagą, ginčo prekių tiekime bei muitinės tranzito procedūros vykdyme dalyvavo ir kiti asmenys, t. y. ginčo prekių muitinės sandėlio turėtojas UAB "A1" (ginčo prekių tranzito lydimojuose dokumentuose nurodomas ir kaip ginčo prekių siuntėjas/eksportuotojas), ginčo prekių ekspeditoriai bei deklarantai – UAB "D1" bei UAB "F1" taip pat įmonė UAB „Arvaldus“ (ginčo prekių tranzito lydimojuose dokumentuose taip pat nurodoma ir kaip ginčo prekių siuntėjas/eksportuotojas) bei kitos užsienio (Lenkijos, Jungtinės Karalystės) įmonės (žr. mokestinio ginčo byloje pridėtą UAB "A1" 2020-02-19 atsakymą dėl informacijos ir dokumentų pateikimo į gautą raštą 2020-01-24 Nr. (8.1/16)-2V-1565 bei UAB "A1" 2020-02-19 atsakymą dėl informacijos ir dokumentų pateikimo į gautą raštą 2020-01-24 Nr. (8.1/16)-2V-1566 bei prie jų pridėtus dokumentus). Konkrečiai, pavyzdžiui, kaip nustatyta byloje surinktuose bei aukščiau nurodytuose dokumentuose, ginčo prekių muitinio tranzito procedūros įforminimą vykdė UAB „GC Logistics“ bei UAB „Roseva“.

Pareiškėjos nuomone, atsižvelgiant į tai, jog ginčo prekės nuotoliniu būdu buvo „išmuitintos“ Bulgarijos Respublikos muitinėje, ką leidžia daryti Sąjungos muitinės kodekso 233 straipsnio 4 dalies (a) punktas, nurodantis, jog „<...> leidžiama įforminti prekėms Sąjungos tranzito procedūrą nepateikiant jų muitinei“ bei muitinei neigiant šio „išmuitinimo“ bei ginčo prekių muitinio tranzito procedūros užbaigimą Bulgarijoje, atsakingais asmenimis už netinkamo procedūros užbaigimo teisinės pasekmės privalėjo vienareikšmiškai būti laikoma UAB "D1" bei UAB "F1" taip pat sprendžiama dėl kitų prekių tiekimo grandinėje dalyvavusių asmenų (Estijos Respublikos įmonės STEELWAY OU, taip pat UAB "B1" UAB "A1" ir užsienio subjektų) atsakomybės.

Pareiškėja nurodo, kad atliko tik ginčo prekių pervežimo funkciją, jokių atstovavimo muitinėje paslaugų, susijusių su ginčo prekių muitinio tranzito procedūra, neteikė(-ia), ginčo prekių tranzito deklaracijos Nr. 19LTVR500016EA65D2 ir 19LTVR500016E4F3C8 nepildė, jokių veiksmų, susijusių su tranzito muitinės formalumų tvarkymu, neatliko, šiuo atveju tik buvo atliktas ginčo prekių pervežimas pagal Atsakovui perduotus kitų asmenų baigtus pildyti bei įformintus muitinės formalumų dokumentus, kuriuose muitinės procedūrų vykdytoju buvo nurodyta UAB "E1" ir kuriuos pildė atstovai muitinėje UAB "F1" UAB "D1" o prekių gabenimą ir tiekimą organizavo UAB "A1" UAB "B1" bei užsienio valstybių (Jungtinės Karalystės, Lenkijos ir Estijos) įmonės.

Pareiškėjos nuomone, skolininkais muitinei turėjo būti pripažinti kiti asmenys, kuriems ši prievolė turėjo būti padalinta solidariai (Sąjungos muitinės kodekso 84 straipsnis), o ne mokestinė atsakomybė perkeliama tik Pareiškėjai, kuri tik suteikė ginčo prekių pervežimo paslaugą. Pareiškėja nurodo, kad minėtų aplinkybių mokesčių administratorius netyrė, atsakingų asmenų nenustatinėjo ir apskritai net nesiekė nustatyti jų vaidmens ginčo prekių tiekimo sandoriuose, neteikė jiems jokių paklausimų dėl UAB "F1" UAB "D1" UAB "A1" atliktų veiksmų pobūdžio.

Pareiškėjos teigimu, mokestinio ginčo medžiaga patvirtina ir tai, kad byloje nėra surinkta jokių objektyvių įrodymų, patvirtinančių mokesčių administratoriaus teiginį, kad Pareiškėja tariamai realiai net nesuteikė ginčo prekių pervežimo paslaugos, jų apskritai negabeno (į Latviją).

Pareiškėja nurodo, kad mokestinio patikrinimo metu nebuvo net pateikta jokių paklausimų ginčo prekių gavėjui (Latvijoje), neapklausti ginčo prekes faktiškai gabenę ir jas priėmę asmenys, o teiginys, kad ginčo prekių gavėja – Latvijos įmonė SIA „AUTO 5000“ ginčo prekių pristatymo metu nevykdė ekonominės veiklos yra grindžiamas ne oficialiais įrodymais apie šios įmonės statusą (pvz., iš Latvijos Respublikos įmonių registro), o tik Latvijos muitinės pareigūnės atsiųstu el. laišku (mokestinio ginčo byloje esančiu Latvijos muitinės pareigūnės B. K. 2020-04-17 pranešimu, pateiktu el. paštu Lietuvos muitinės pareigūnei U. J.) prie kurio net nėra pridėta jokių papildomų duomenų ar įrodymų / priedų. Taip pat mokesčių administratorius papildomai netyrė ir nepaneigė fakto, jog už ginčo prekių pervežimo paslaugas buvo realiai sumokėta ir atsiskaityta bankiniais pavedimais (jų kopijas Pareiškėjas pridėjo prie atsakymų į Vilniaus TM 2020-01-24 raštą Nr. (8.1/16)-2V-1561 ir 2020-01-24 raštą Nr. (8.1/16-2V-1559).

Pareiškėjos nuomone, mokestinis patikrinimas yra atliktas neobjektyviai, nevisapusiškai, esminės patikrinimui svarbios aplinkybės bei atsakingi asmenys (visi skolininkai muitinei) nėra nustatyti ar išaiškinti (pažeidžiant MAĮ VI skyriaus nuostatas), o tai sudaro pagrindą ginčijamus mokesčių administratoriaus sprendimus panaikinti kaip nemotyvuotus bei nepagrįstus. Be to, nesant Pareiškėjo kaltės dėl padarytų pažeidimų, sprendimas Pareiškėjo atleidimo nuo baudų ir delspinigių, apskaičiuotų Muitinės departamento sprendimais, klausimas, remiantis Mokesčių administravimo įstatymo 100 straipsnio 1 dalies 4 punkto ir 141 straipsnio 1 punkto nuostatomis pagrindu.

Pareiškėja 2021-12-10 paaiškinime taip pat tvirtina, kad mokesčių administratorius netinkamai nustatė ginčo prekių vertę ir pažymi, kad mokesčių administratorius ginčo prekių muitinę vertę apskaičiavo kitais muitinei priimtinais būdais (Sąjungos muitinės kodekso 74 straipsnio 3 dalis), duomenims apie ginčo prekių muitinę vertę surinkti pasirinkta PREMI duomenų bazėje esančia informacija (žr. mokestinio ginčo byloje esančius du dokumentus – 2020-02-18 apskaičiavimą Nr. (9.25/47)-ITR-89 ir 2020-02-18 apskaičiavimą Nr. (9.25/47)-ITR-90). Pareiškėja nurodo, kad tais atvejais, kai muitinė, nustatydamą importuotų prekių muitinę vertę kitais jai priimtinais būdais, naudojami informacija iš jos turimų specialių duomenų bazių, pavyzdžiui, PREMI duomenų bazės, turėtų būti pateikti įrodymai, kad PREMI duomenų bazėje aprašytos prekės yra tokios pačios, tos pačios kilmės, priskiriamos tai pačiai Kombinuotosios nomenklatūros pozicijai ir kitaip pagrįstas jų tapatumas (panašumas) ginčo prekei (žr. pvz., LVAT adm. byla Nr. A-2638-968/2020). Pareiškėjos nuomone, mokesčių administratorius jokių detalių argumentų dėl PREMI duomenų tinkamumo ginčo situacijoje bei ginčo prekėms nepateikė.

Pareiškėjos teigimu, ginčijami Muitinės departamento sprendimai ir kartu Vilniaus TM sprendimai yra nepagrįsti, nes nėra įrodytas PREMI sistemos duomenų taikymo tinkamumas nagrinėjamam atvejui ir tiesiog (nesiremiant jokia lyginamąja analize, nepateikus užklausų dėl analogiškų prekių importo vertės, neištyrus apmokėjimų, atliktų už įsigytas ginčo prekes ir jų importo kainos) buvo preziumuojama, kad freono dujų (nedetalizuojant jų tikslios sudėties, savybių ir pan. aplinkybių) vieno kilogramo muitinė vertė yra 4,51 Eur.

Ginčijamuose sprendimuose ir kitoje mokestinio ginčo bei mokestinio patikrinimo medžiagoje apskritai nėra atlikta jokios PREMI sistemoje esančių duomenų, kuriais rėmėsi Vilniaus teritorinė muitinė, analizės, nėra jokių paaiškinimų, kodėl jie tinkami / laikytini tinkamais (net jeigu, pavyzdžiui, sandorio vertės metodas ginčo prekių muitinei vertei nustatyti yra netinkamas). Toks mokesčių administratoriaus argumentavimas visiškai neatitinka LVAT praktikoje akcentuojamų reikalavimų (LVAT 2020 m. lapkričio 3 d. nutartis administracinėje byloje Nr. A-2638-968/2020).

Pareiškėja pažymi, jog mokesčių administratoriaus naudota metodika, pagal kurią jis palygino ginčo prekių (freono dujų) kainas su PREMI sistemos duomenimis yra iš esmės netinkama, kadangi nebuvo vertinamos individualios ginčo prekių savybės, jų kilmės valstybė ir panašios esminės aplinkybės. Todėl net ir teigiant, kad ginčo prekių muitinė vertė negalėjo būti nustatoma sandorio vertės metodu, nes nebuvo visų Sąjungos muitinės kodekso 70 straipsnyje įtvirtintų sąlygų (ginčo

prekių pardavimo importui fakto), ginčo prekių apmokestinimo bazę sudarančios mokesstinės vertės apskaičiavimas kitais metodais nevyko tinkamai.

Dėl šios aplinkybės konstatuotina, jog nei Vilniaus teritorinės muitinės atliktų Pareiškėjo mokesčių patikrinimų ataskaitose, nei jų papildomuose dokumentuose, pateiktuose į mokesčio ginčo bylą (žr. 2020-02-18 apskaičiavimą Nr. f9.25/47)-ITR-89 ir 2020-02-18 apskaičiavimą Nr. (9.25/471-ITR-90) apskritai nėra jokios motyvacijos ir argumentacijos, koks buvo PREMI duomenų bazės turinys, kaip buvo atliekamas ginčo prekių ir prekių, esančių PREMI duomenų bazėje palyginimas, kokios kilmės valstybių prekės buvo pasirinktos palyginimui, ar lyginant prekes buvo atsižvelgta į tai, kokia buvo konkrečiai ginčo prekių sudėtis bei savybės. Pareiškėjui iki šiol net nebuvo sudaryta jokia oficiali galimybė įvertinti panaudotų PREMI informacinės sistemos duomenų tinkamumo.

Kartu Pareiškėja atkreipia dėmesį į tai, kad jai niekada nebuvo siūloma pateikti kokių nors savo paaiškinimų, skaičiavimų ar įrodymų dėl ginčo prekių muitinės vertės, nuo kurios ir buvo apskaičiuoti Muitinės departamento sprendimais patvirtinti importo mokesčiai, nors tokius įrodymus pateikti objektyviai įmanoma, pavyzdžiui, pateikti papildomą informaciją apie prekes sudėtį, savybes, atsiskaitymus už jas – dėl tokių duomenų galėtų būti užklaustas ginčo prekių siuntėjas – Estijos įmonė STEELWAY OU, ginčo prekių pardavėjas Jungtinės Karalystės įmonė J. F. L. P., taip pat atlikti lyginamąją freono dujų importo tiekimui į ES muitų teritoriją kainų analizę, užklausiant kitus jų tiekėjus.

Pareiškėja prašo tenkinti Pareiškėjos 2020-11-11 skundą Komisijai atsižvelgiant į jame bei 2021-11-08 prašyme bei 2021-12-10 paaiškinimuose išdėstytus papildomus motyvus bei argumentus, spręsti klausimą dėl Pareiškėjos atleidimo nuo baudų ir delspinigių, apskaičiuotų Muitinės departamento sprendimais, remiantis Mokesčių administravimo įstatymo 100 straipsnio 1 dalies 4 punkto ir 141 straipsnio 1 punkto nuostatomis pagrindu (nesant Pareiškėjo kaltės dėl padarytų pažeidimų).

Muitinės departamentas Sprendime nurodė, kad 2019-11-13 UAB "A1" muitinės sandėlyje, užbaigiant prekių laikinąjį saugojimą pagal laikinojo saugojimo deklaraciją Nr. 19LTVR5000LS0634C1 (2019-10-25), krovinių poste „Paneriai“ (LTVR5000) įforminta Sąjungos tranzito procedūra pagal TI Nr. 19LTVR500016E4F3C8. Deklaruotos prekės – cheminiai preparatai pramonės įrenginiams (freonas) 404A, 407C, R134A, R32. Prekių siuntėjas – UAB "A1" Prekių gavėjas – Serbijos įmonė „Tron Tex D.O.R. U. Sad“. Prekių vežėjas – CMR važtaraštyje Nr. RGC-1030/01 nurodyta Pareiškėja. Tranzito procedūros vykdytoja – UAB "E1" Paskirties įstaiga – Bulgarijos muitinės postas (BG005804).

2020-01-09 Bulgarijos Respublikos muitinės administracija raštu Nr. 32-6745 informavo Lietuvos muitinę, kad Sąjungos tranzito procedūra, vykdyta pagal TI Nr. 19LTVR500016E4F3C8, buvo neteisingai užbaigta ir kad minėtoje tranzito deklaracijoje nurodytos prekės muitinės kontrolei pateiktos nebuvo, o transporto priemonė valst. Nr. (duomenys neskelbtini)HS858, nekirto Bulgarijos Respublikos sienos.

Vilniaus TM, atsižvelgdama į gautą informaciją, atliko tyrimą dėl Sąjungos tranzito procedūros užbaigimo ir 2020-01-24 raštu Nr. (8.1/16)-2V-1561 kreipėsi į procedūros vykdytoją UAB "E1" prašydama pateikti dokumentus, nurodytus 2015 m. lapkričio 24 d. Komisijos Įgyvendinimo reglamento (ES) 2015/2447, kuriuo nustatomos išsamios tam tikrų Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 952/2013, kuriuo nustatomas Sąjungos muitinės kodeksas, nuostatų įgyvendinimo taisyklių (toliau – Įgyvendinimo taisyklės), 312 straipsnio 1 ir 2 dalyse. UAB "E1" atsakydama į minėtą Vilniaus teritorinės muitinės raštą, 2020-02-05 raštu Nr. MG01-1 ir 2020-02-19 raštu Nr. MG01-2 informavo, jog kreipėsi į prekių vežėją – Pareiškėją dėl papildomos informacijos apie prekių pristatymą gavėjui pateikimo, tačiau atsakymo negavo.

Vilniaus TM 2020-01-24 raštu Nr. (8.1/16)-2V-1559 taip pat kreipėsi į Pareiškėją, kuri 2020-03-12 informavo, kad krovinyms, deklaruotas tranzito deklaracijoje TI Nr. 19LTVR500016E4F3C8 (2019-10-30), buvo nugabentas ne gavėjui Serbijoje, o į Latviją (Ulbrokas iela 44, Ryga). Pareiškėja taip pat nurodė, kad nurodymą pakeisti maršrutą gavo iš prekių gabenimą užsakiusios Estijos įmonės „Steel Way OU“ (Harjumaa, Tallinn. Paetn. 25-47), kuri prekes

pirmiau nurodytu adresu nurodė pristatyti bendrovei „SIA „(duomenys neskelbtini) Prekių pristatymą minėtai Latvijos įmonei grindė pateikdama CMR važtaraščio Nr. RGC-1030/01 (2019-10-30) su Latvijos įmonės SIA „(duomenys neskelbtini) spaudu, kopiją. Atsižvelgiant į gautą informaciją, Vilniaus TM iniciavo TC20A užklauso Nr. 213-214/2020 Latvijos muitinei pateikimą, kurioje paprašė pateikti informaciją, ar tranzito deklaracijoje TI Nr. 19LTVR500016E4F3C8 (2019-10-30) nurodytos prekės buvo pateiktos muitinės kontrolei bei deklaruotos. Latvijos muitinės administracija elektroniniu paštu informavo, kad prekės, deklaruotos tranzito deklaracijoje TI Nr. 19LTVR500016E4F3C8

(2019-10-30), Latvijos muitinės kontrolei pateiktos nebuvo, taip pat nurodė, kad įmonė SIA „Auto 5000“ veiklos, nebevykdo nuo 2018 m., o 2020 m. ši įmonė likviduota.

Vilniaus TM, remdamasi nurodyta informacija, pripažino, kad už neįvykdytą Sąjungos tranzito procedūrą, vykdytą pagal tranzito deklaraciją TI Nr. 19LTVR500016E4F3C8, atsirado mokesstinė prievolė muitinei, o Pareiškėja, kartu su tranzito procedūros vykdytoja UAB "E1" pripažinta solidaria skolininke muitinei.

Muitinės departamentas nurodė, kad pagal Sąjungos muitinės kodekso 134 straipsnio 1 dalį, į Sąjungos muitų teritoriją įvežtos prekės nuo jų įvežimo yra muitinės prižiūrimos ir gali būti tikrinamos. Ne Sąjungos prekės lieka muitinės prižiūrimos tol, kol pasikeičia jų muitinis statusas, arba kol jos išvežamos iš Sąjungos muitų teritorijos arba sunaikinamos. Sąjungos muitinės kodekso 233 straipsnio 1 dalies (a) punkte įtvirtinta nuostata, kad Sąjungos tranzito procedūros vykdytojas atsako už visų ir nepakeisto pavidalo prekių ir būtinos informacijos pateikimą paskirties muitinės įstaigai per nustatytą terminą ir nepažeidus muitinės taikomų prekių identifikavimo užtikrinimo priemonių vadovaujantis Sąjungos muitinės kodekso 233 straipsnio 2 dalimi, procedūros vykdytojo pareiga įvykdoma ir tranzito procedūra baigiama, kai prekės, kurioms ši procedūra įforminta, ir būtina informacija yra prieinamos paskirties įstaigai.

Pagal Įgyvendinimo taisyklių 312 straipsnio 1 dalį, Sąjungos tranzito procedūra laikoma užbaigta tinkamai, jei procedūros vykdytojas išvykimo valstybės narės muitinei priimtinu būdu pateikia vieną iš šių dokumentų, kuriuose identifikuojamos prekės: a) paskirties valstybės narės muitinės patvirtintą dokumentą, kuriame identifikuojamos prekės ir kuriuo patvirtinama, kad jos buvo pateiktos paskirties muitinės įstaigai arba pristatytos įgaliotajam gavėjui, kaip nurodyta Sąjungos muitinės Kodekso 233 straipsnio 4 dalies b punkte; b) valstybės narės muitinės patvirtintą dokumentą arba muitinės dokumentą, kuriuo įrodoma, kad prekės fiziškai išvežtos iš Sąjungos muitų teritorijos; c) muitinės dokumentą, išduotą trečiojoje šalyje, kurioje prekėms įforminta muitinės procedūra; d) trečiojoje šalyje išduotą antspauduotą arba kitaip tos šalies muitinės patvirtintą dokumentą, kuriuo įrodoma, kad prekės laikomos išleistomis į laisvą apyvartą. Muitinės departamentas konstatavo, kad šiame straipsnyje nurodytų dokumentų sąrašas yra baigtinis ir reiškia, kad jokie kiti įrodymai, kurie neatitinka šioje straipsnio dalyje nustatytų reikalavimų, Įgyvendinimo taisyklių taikymo požiūriu negali būti pripažinti tinkamais įrodinėjant Sąjungos tranzito procedūros užbaigimą.

Muitinės departamentas nurodė, kad Vilniaus TM nebuvo pateikti alternatyvūs Sąjungos tranzito procedūros užbaigimo įrodymai, o atlikus tyrimą dėl Pareiškėjos pateikto dokumento (CMR važtaraščio Nr. RGC-1030/01 (2019-10-30)), nustatyta, kad prekės, gabentos įforminus tranzito deklaraciją TI Nr. 19LTVR500016E4F3C8), Latvijos muitinės administracijai pateiktos nebuvo, be to, įmonė SIA „Auto 5000“, kurios spaudu pažymėtas minėto CMR važtaraščio 24 langelis, nuo 2018 m. verslo veiklos nevykdo. Muitinės departamentas nurodė, kad paskirties muitinės įstaigai – Bulgarijos muitinės administracijai informavus, kad tranzito procedūra, vykdyta pagal TI Nr. 19LTVR500016E4F3C8 (2019-10-30), buvo neteisingai užbaigta ir kad minėtoje tranzito deklaracijoje nurodytos prekės muitinės kontrolei pateiktos nebuvo bei nepateikus alternatyvių Sąjungos tranzito procedūros užbaigimo įrodymų, konstatuotina, kad Sąjungos tranzito procedūra nebuvo tinkamai įvykdyta.

Muitinės departamentas akcentavo, kad nėra ginčo dėl to, kad Pareiškėja žinojo, kad priima gabenti prekes, kurioms taikoma Sąjungos tranzito procedūra, todėl, Muitinės departamentas, vadovaudamasis Sąjungos muitinės kodekso 233 straipsnio 1 dalies (a) punktu bei 3 dalimi, konstatavo, kad Pareiškėja (prekių vežėja) yra atsakinga už visų ir nepakeisto pavidalo prekių ir

būtinės informacijos pateikimą paskirties muitinės įstaigai, tačiau nagrinėjamu atveju tai padaryta nebuvo, tuo tarpu, kaip jau minėta, alternatyvūs tranzito procedūros užbaigimo įrodymai muitinei nepateikti.

Muitinės departamentas nesutiko su Pareiškėjos skundo argumentais, jog Vilniaus TM Pareiškėjos mokestinį patikrinimą atliko jam nepranešus ir nepasiūlius pateikti jokių paaiškinimų (skundo 7.1–7.4 punktai) ir skundžiamą sprendimą priėmė objektyviai nesurinkusi ir nepaprašiusi įrodymų apie ginčo prekių muitinę vertę bei apie prekių pardavimo aplinkybes, nesuteikusi Pareiškėjai galimybės pasiaiškinti dėl prekių muitinės vertės. Muitinės departamentas nurodė, kad LVAT 2015 m. rugpjūčio 14 d. nutartyje Nr. A-1108-146/2015 išaiškino, jog Lietuvos Respublikos mokesčių administravimo įstatymo 67 straipsnio 2 dalies prasme, mokesčių mokėtojas, nesutikdamas su papildomų mokesčių ir su jais susijusių sumų apskaičiavimu, savo poziciją jis privalo pagrįsti konkrečiais duomenimis ir leistiniais įrodymais, o ne vien tik savo nesutikimą išreiškiančiais paaiškinimais, apibendrinto deklaratyvaus pobūdžio teiginiais. Apsiribojimas vien teiginiais, atskirtimais, nepagrįstais jokiais įrodymais, negali nulemti sprendimo priėmimo mokesčių mokėtojo naudai. Mokesčių mokėtojas turėtų pateikti tokius įrodymus, kurie suponuotų priešingą išvadą nei daro mokesčių administratorius (LVAT 2012-11-12 nutartis adm. byloje Nr. A-442-1984/2012, 2011-12-22 nutartis adm. byloje Nr. A-575-912/2011).

Muitinės departamentas nurodė, kad Pareiškėja, nesutikdama su skundžiamame Sprendime nustatyta prekių muitine verte, su skundu Muitinės departamentui nepateikia jokių įrodymų ar dokumentų, kurie, jos nuomone, pagrįstų ginčo prekių muitinę vertę. Tinkamai neįvykdžius Sąjungos tranzito procedūros ir konstatavus, kad prekės neteisėtai buvo paimtos iš muitinės priežiūros (t. y. skola muitinei atsirado pagal Sąjungos muitinės kodekso 79 straipsnio 1 dalies a punktą), sandorio vertės muitinio įvertinimo metodas prekėms netaikytas, kadangi ginčo prekės nebuvo parduotos eksportui į Sąjungos muitų teritoriją, be to, Pareiškėjos skunde minimos Taisyklių nuostatos kilusiam ginčui nėra aktualios, kadangi jos reglamentuoja asmenų, deklaruojančių prekes muitinei, ir muitinės pareigūnų, atliekančių muitinių procedūrų įforminimą ir prekių tikrinimą, veiksmus, atliekant importuojamų prekių muitinį įvertinimą (2 punktas). Nagrinėjamu atveju, ginčo prekės muitinei nebuvo deklaruotos.

Muitinės departamento nuomone, Pareiškėja nepagrįstai vadovaujasi Mokesčių administravimo įstatymo 115, 116 ir 133 (1) straipsnių nuostatomis, kadangi Pareiškėjos mokestinis patikrinimas nebuvo atliekamas. Ginčo atveju, Vilniaus TM, gavusi iš Bulgarijos muitinės administracijos informaciją apie tai, jog Sąjungos tranzito procedūra, vykdyta pagal TI Nr. 19LTVR500016E4F3C8 (2019-10-30), buvo neteisėtai užbaigta ir kad minėtoje tranzito deklaracijoje nurodytos prekės muitinės kontrolei pateiktos nebuvo, atliko tyrimą dėl nebaigtos Sąjungos tranzito procedūros ir sprendimą priėmė vadovaujantis Sąjungos muitinės kodekso nuostatomis.

Komisija k o n s t a t u o j a :

Pareiškėjos skundas netenkintinas, Muitinės departamento Sprendimas tvirtintinas. Pareiškėja neatleistina nuo apskaičiuotų maito delspinių ir PVM delspinių ir baudų mokėjimo.

Iš bylos medžiagos matyti, jog ginčas tarp šalių yra kilęs dėl Muitinės departamento Sprendimo, kuriuo pripažinta, kad už tinkamai neįvykdytą muitinio tranzito procedūrą, vykdytą pagal deklaraciją TI Nr. 19LTVR500016E4F3C8 (2019-10-30), Pareiškėja pripažinta solidaria skolininke, o mokestinė prievolė muitinei sudaro: 3561 Eur maito, 41 Eur maito delspinių, 356 Eur maito bauda, 12253 Eur PVM, 768 Eur PVM delspinių bei 1225 Eur PVM bauda.

Pareiškėja nesutinka su Muitinės departamento Sprendimu ir 2020-11-11 skunde Komisijai bei papildomai 2021-11-08 Komisijai pateiktame prašyme bei 2021-12-10 paaiškinimuose pateikė motyvus, susijusius su, jos požiūriu, neteisingu jos priskyrimu skolininku muitinei, netinkamu solidaros atsakomybės už tranzito procedūros vykdymo pažeidimus, paskirstymo, taip pat dėl netinkamo ginčo prekių muitinės vertės apskaičiavimo. Be to, Pareiškėja nurodė motyvus, susijusius su Pareiškėjos atleidimu nuo baudų ir delspinių mokėjimo.

Dėl Pareiškėjos pripažinimo skolininke muitinei, vertinimo

Byloje nustatytos šios esminės aplinkybės:

Pirma, 2019-10-30 UAB „Armo“ muitinės sandėlyje, užbaigiant prekių laikinąjį saugojimą pagal LSD Nr. 19LTVR5000LS0634C1 (2019-10-25), krovinių poste „Paneriai“ (LTVR5000) buvo įforminta Sąjungos tranzito procedūra pagal TI Nr. 19LTVR500016E4F3C8 (2019-10-30), toliau – Tranzito procedūra, kurioje deklaruotos prekės – cheminiai preparatai pramonės įrenginiams (freonas) 404A, 407C, R134A, R32, sąskaita Nr. 1-3010/19 (2019-10-30). Prekių siuntėjas – UAB "A1" Prekių gavėjas – Serbijos įmonė „Tron Tex D.O.R. U. Sad“ (Futoši put 40b, 21000 Novi Sad, Serbija). Tranzito terminas, nurodytas deklaracijos „D“ langelyje – 2019-11-07. Sąjungos tranzito procedūra įforminta pagal pateiktą CMR Nr. RGC-1030/01 (2019-10-30), kuriame vežėju nurodyta Pareiškėja. Tranzito procedūros vykdytoja – UAB "E1" Paskirties įstaiga – Bulgarijos muitinės postas (BG005804). Krovinyms nukreiptas į Bulgarijos muitinės postą „MP Kalotina“ (BG005804) ir išleistas į paskirties muitinės įstaigą plombuotoje transporto priemonėje valst. Nr. (duomenys neskelbtini) HS858. Sąjungos tranzito procedūra pagal deklaraciją TI Nr. 19LTVR500016E4F3C8 (2019-10-30) buvo užbaigta Bulgarijos muitinės poste (BG005804).

Antra, Bulgarijos Respublikos muitinės administracija 2020-01-09 raštu Nr. 32-6745 pranešė, kad Bulgarijos muitinėje neteisėtai (per klaidą) buvo užbaigtos Sąjungos tranzito procedūros, vykdytos pagal penkias TI tranzito deklaracijas, tarp jų – tranzito deklaraciją TI Nr. 19LTVR500016E4F3C8 (2019-10-30). Bulgarijos muitinė pranešė, kad prekės „Cheminiai preparatai pramonės įrenginiams (freonas) 404A, 407C, R134A, R32“, kurios buvo deklaruotos nurodytoje tranzito deklaracijoje, nebuvo pateiktos muitinės kontrolei paskirties muitinės įstaigoje Bulgarijoje bei kad transporto priemonė, gabenusi šias prekes, nekirto Bulgarijos Respublikos sienų.

Trečia, Pareiškėja, atsakydama į Vilniaus TM 2020-01-24 raštą Nr. (8.1/16-2V-1561), kuriame prašoma pateikti visą turimą informaciją, susijusią su minėtu prekių gabenimu bei dokumentus, patvirtinančius, kad prekės, deklaruotos Sąjungos tranzito procedūrai pagal deklaraciją TI Nr. 19LTVR500016E4F3C8 (2019-10-30), buvo pristatytos į muitinės įstaigą, 2020-03-12 informavo, kad krovinyms, deklaruotas TI Nr. 19LTVR500016E4F3C8 (2019-10-30) buvo nugabentas ne į Serbiją, o į Latviją ir iškrautas adresu Ulbrokas 44, Riga, Latvija. Nurodymą pakeisti maršrutą ir nuvežti prekes į Latviją jis gavo iš įmonės, užsakiusios prekių gabenimą – „STEELWAY OU“, kuri nurodė pervežti krovinį nauju maršrutu – į bendrovės SIA „Auto 5000“ (Ulbrokas 44, Riga, Latvija). Pareiškėja pateikė sutartį Nr. DAG19/10-28 (2019-10-28) su įmone „STEELWAY OU“ dėl prekių gabenimo bei šios įmonės 2019-11-16 nurodymą dėl maršruto pakeitimo. Papildomai pateikė CMR važtaraščio Nr. RGC-1030/01 (2019-10-30) su Latvijos įmonės SIA „Auto 5000“ parašu, data ir anspaudu, uždėtu CMR važtaraščio 24 langelyje, kopija.

Ketvirta, Latvijos muitinės administracija, atsakydama į Vilniaus TM 2020-04-03 raštą Nr. (8.1/16)-2V-5401, kuriame buvo prašoma nustatyti, ar įmonė SIA „Auto 5000“ gavo prekes, ar prekės buvo deklaruotos muitinėje, 2020-04-20 informavo, kad prekės, deklaruotos tranzito procedūrai pagal deklaraciją TI Nr. 19LTVR500016E4F3C8 (2019-10-30), nebuvo pateiktos Latvijos muitinei. Taip pat pranešama, kad neturi informacijos, kad prekės būtų importuotos Latvijos teritorijoje, o bendrovės SIA „Auto 5000“, kurios spaudas uždėtas CMR Nr. RGC-1030/01, verslo veikla buvo nutraukta 2018 m., o 2020-02-04 bendrovė buvo likviduota.

Vilniaus TM, atsižvelgdama į nustatytas aplinkybes, konstatavo, kad už neįvykdytą Sąjungos tranzito procedūrą, vykdytą pagal deklaraciją TI Nr. 19LTVR500016E4F3C8 (2019-10-30), atsirado mokesstinė prievolė muitinei, o vežėja – Pareiškėja, pripažintina solidaria skolininke muitinei.

Pareiškėja skunde išdėstė Sąjungos muitinės kodekso 233 straipsnio 2 dalies, 79 straipsnio 1 dalies c punkto nuostatas ir nurodė, kad skola, susijusi su ginčo prekėmis, Lietuvos Respublikoje negalėjo atsirasti, nes ginčo prekėms įforminta tranzito muitinės procedūra buvo tinkamai užbaigta paskirties muitinėje (Bulgarijoje) ir šis pristatymas buvo įformintas padarant atitinkamus oficialius įrašus apie tranzito procedūros užbaigimą. Pareiškėja realiai įsitikino, kad ginčo prekių tranzito deklaracijos tikrai buvo pateiktos paskirties muitinės įstaigai Bulgarijoje ir tik tuomet atliko ginčo prekių gabenimą į Latvijos Respubliką. Pareiškėjai nėra pateikta informacija apie tai, kad dokumentai pripažinti negaliojančiais, net 2020 m. vasario mėn., kai Pareiškėjos atžvilgiu Muitinė jau vykdė

tikrinimo veiksmus, šios procedūros užbaigimo įforminimas Bulgarijoje galiojo (nurodomas ES Komisijos internetinis tinklalapis). Pareiškėjos nuomone, jos turimi elektroniniai išrašai iš muitinės procedūrų registravimo sistemos objektyviai patvirtina tranzito procedūros užbaigimo Bulgarijoje faktą. Pareiškėja akcentuoja, kad ėmėsi visų įmanomų priemonių įvykdyti pareigas muitų teisės aktų srityje ir turi reikiamus bei tinkamus elektroninius įrodymus apie tranzito procedūros užbaigimą Bulgarijoje.

Komisija, įvertinusi anksčiau išvardintas faktines aplinkybes, ginčo situacijos teisinį reglamentavimą bei LVAT praktiką šioje srityje, laikosi pozicijos, jog ginčo situacijoje mokesčių administratorius tinkamai aiškino ir taikė teisės normas, teisingai vertindamas faktines ginčo aplinkybes.

Pagal Sąjungos muitinės kodekso 134 straipsnio 1 dalį, į Sąjungos muitų teritoriją įvežtos prekės nuo jų įvežimo yra muitinės prižiūrimos ir gali būti jos tikrinamos <...>. Ne Sąjungos prekės muitinės prižiūrimos tol, kol pasikeičia jų muitinis statusas arba kol jos išvežamos iš Sąjungos muitų teritorijos arba sunaikinamos. Muitinės priežiūros sąvoka pateikta Sąjungos muitinės kodekso 5 straipsnio 27 punkte, pagal kurį muitinės priežiūra – veiksmai, kurių paprastai imasi muitinė siekdama užtikrinti, kad būtų laikomasi muitų teisės aktų ir, atitinkamais atvejais, kitų nuostatų, taikomų prekėms, kurių atžvilgiu imamasi tokių veiksmų.

Pagal Sąjungos muitinės kodekso 233 straipsnio 2 dalį, procedūros vykdytojo pareiga įvykdoma ir tranzito procedūra baigiama, kai prekės, kurioms ši procedūra įforminta, ir būtina informacija yra prieinamos paskirties muitinės įstaigai. Šio straipsnio 1 dalies a punkte nustatyta, kad Sąjungos tranzito procedūros vykdytojas atsako už visų ir nepakeisto pavidalo prekių ir būtinos informacijos pateikimą paskirties muitinės įstaigai per nustatytą terminą ir nepažeidus muitinės taikomų prekių identifikavimo užtikrinimo priemonių, o 3 dalyje nustatyta, kad Prekių vežėjas arba gavėjas, kuris priima prekes žinodamas, kad jos gabenamos taikant Sąjungos tranzito procedūrą, taip pat atsako už visų ir nepakeisto pavidalo prekių pateikimą paskirties muitinės įstaigai per nustatytą terminą ir nepažeidus muitinės taikomų prekių identifikavimo užtikrinimo priemonių.

Remiantis Įgyvendinimo taisyklių 312 straipsnio, reglamentuojančio alternatyvius Sąjungos tranzito procedūros užbaigimo įrodymus, 1 dalimi, Sąjungos tranzito procedūra laikoma užbaigta tinkamai, jei procedūros vykdytojas išvykimo valstybės narės muitinei priimtinu būdu pateikia vieną iš šių dokumentų, kuriuose identifikuojamos prekės: a) paskirties valstybės narės muitinės patvirtintą dokumentą, kuriame identifikuojamos prekės ir kuriuo patvirtinama, kad jos buvo pateiktos paskirties muitinės įstaigai arba pristatytos įgaliojamam gavėjui, kaip nurodyta Sąjungos muitinės kodekso 233 straipsnio 4 dalies b punkte; b) valstybės narės muitinės patvirtintą dokumentą arba muitinės dokumentą, kuriuo įrodoma, kad prekės fiziškai išvežtos iš Sąjungos muitų teritorijos; c) muitinės dokumentą, išduotą trečiojoje šalyje, kurioje prekėms įforminta muitinės procedūra; d) trečiojoje šalyje išduotą antspauduotą arba kitaip tos šalies muitinės patvirtintą dokumentą, kuriuo įrodoma, kad prekės laikomos išleistomis į laisvą apyvartą. Aptartas teisinis reglamentavimas patvirtina, kad Sąjungos muitinės kodekso 233 straipsnyje nurodytų dokumentų sąrašas yra baigtinis ir reiškia, kad jokie kiti įrodymai, kurie neatitinka šioje straipsnio dalyje nustatytų reikalavimų, Įgyvendinimo taisyklių taikymo požiūriu negali būti pripažinti tinkamais įrodinėjant Sąjungos tranzito procedūros užbaigimą.

Kai skola muitinei atsiranda pagal Sąjungos muitinės kodekso 79 straipsnio 1 dalį, skolininku laikomas vienas iš asmenų arba keli asmenys, nurodyti Sąjungos muitinės kodekso 79 straipsnio 3 dalies (a), (b), (c) punktuose. Pagal Sąjungos muitinės kodekso 79 straipsnio 3 dalies b punktą, skolininku laikomas asmuo, kuris žinojo arba, yra pagrindo manyti, kad turėjo žinoti, kad muitų teisės aktais nustatyta pareiga nebuvo įvykdyta, ir kuris veikė asmens, privalėjusio įvykdyti tą pareigą, interesais arba kuris dalyvavo atliekant veiksmus, dėl kurių ta pareiga nebuvo įvykdyta.

Komisija pažymi, kad bylos faktinės aplinkybės rodo, kad įrodymai, patvirtinantys, kad prekės, deklaruotos tranzito procedūrai pagal deklaraciją T1 Nr. 19LTVR500016E4F3C8 (2019-10-30), buvo pateiktos paskirties muitinės įstaigai muitinės formalumams atlikti, nebuvo pateikti. Taip pat Vilniaus TM nebuvo pateikti alternatyvūs Sąjungos tranzito procedūros užbaigimo įrodymai. Vilniaus TM, atlikusi tyrimą dėl prekių vežėjo (Pareiškėjos) pateikto dokumento

(CMR važtaraščio Nr. RGC-1030/01, nustatė, kad prekės, gabentos įforminus tranzito deklaraciją T1 Nr. 19LTVR500016E4F3C8 (2019-10-30), Latvijos muitinės administracijai pateiktos nebuvo, be to, įmonė ŠIA „Auto 5000“, kurios spaudu pažymėtas minėto CMR važtaraščio 24 langelis, nuo 2018 m. verslo veiklos nevykdo. Todėl, įvertinus Bulgarijos muitinės informaciją, kad tranzito deklaracijoje T1 Nr. 19LTVR500016E4F3C8 (2019-10-30) nurodytos prekės muitinės kontrolei pateiktos nebuvo, Vilniaus TM ir Muitinės departamentas visiškai pagrįstai konstatavo, kad Sąjungos tranzito procedūra nebuvo tinkamai įvykdyta / užbaigta, kaip to reikalauja Sąjungos muitinės kodekso 233 straipsnis ir prekės paskirties muitinės įstaigai pateiktos nebuvo. Vadovaujantis Sąjungos muitinės kodekso 233 straipsnio 3 dalimi, Pareiškėja, kaip prekių vežėjas, taip pat tampa atsakinga už pareigų, susijusių su tranzito procedūra, įvykdymu, o vadovaujantis 79 straipsnio 3 dalies b punktu, laikytina skolininke muitinei.

Vadovaujantis Sąjungos muitinės kodekso 87 straipsnio 2 dalimi, jeigu prekėms įforminta muitinės procedūra nebuvo užbaigta, o vietos, kurioje atsirado skola muitinei negalima nustatyti per nustatytą laikotarpį, skola muitinei atsiranda toje vietoje, kurioje prekėms įforminta muitinės procedūra. Latvijos muitinės administracija informavo, kad prekės, deklaruotos tranzito deklaracijoje T1 Nr. 19LTVR500016E4F3C8 (2019-10-30), Latvijos muitinės kontrolei pateiktos nebuvo, o įmonė ŠIA „Auto 5000“ veiklos nebevykdo nuo 2018 m. Atsižvelgiant į tai, konstatuotina, kad skolos atsiradimą lemiantys veiksmai nebuvo įvykdyti Latvijoje, todėl vadovaujantis Muitinės kodekso 87 straipsnio 2 dalimi, Sąjungos tranzito procedūra pagal T1 Nr. 19LTVR500016E4F3C8, pagrįstai buvo įforminta krovinių poste „Paneriai“, Vilniaus TM veiklos zonoje. Pažymėtina, kad Vilniaus TM 2020-03-04 raštu Nr. (8.1/16)-2V-3862 per Centrinę tranzito įstaigą informavo deklaruotą paskirties muitinės įstaigą – Bulgarijos muitinės administraciją, kad Lietuvos muitinės kompetetinga institucija yra atsakinga už skolos muitinei išieškojimą. Atsižvelgiant į išdėstytą, konstatuotina, kad Pareiškėjos teiginiai, jog mokesčio skola, susijusi su ginčo prekėmis, negalėjo atsirasti Lietuvos Respublikoje, atmetami kaip nepagrįsti.

Komisija pažymi, kad vežėjos (Pareiškėjos) prievolės muitinei negalima vertinti atsietai nuo Vilniaus apygardos administracinis teismo (toliau – VAAT) 2021 m. vasario 9 d. sprendime administracinėje byloje Nr. eI3-1302-811/2021 ir LVAT 2021 m. spalio 20 d. nutartyje administracinėje byloje Nr. eA-2899-442/2021 padarytų išvadų. VAAT, Išnagrinėjęs ir įvertinęs surinktus įrodymus, konstatavo, kad nustatytos aplinkybės apie neteislingai užbaigtas Sąjungos tranzito procedūras, įskaitant ir pagal T1 deklaraciją Nr. 19LTVR500016E4F3C8, įrodo, jog Vilniaus TM turėjo pagrindą paskirti pareiškėjai mokesstinę prievolę muitinei. Konstatuota, kad, atsižvelgiant į tai, kad nei pareiškėja, nei UAB "C1" nepateikė duomenų, patvirtinančių apie realų prekių pateikimą paskirties muitinės įstaigai, darytina išvada, kad Vilniaus TM pagrįstai jas abi pripažino solidaromis skolininkėmis. Taip pat minėtame VAAT sprendime pripažinta, kad skola muitinei atsirado Vilniaus teritorinės muitinės veiklos zonoje.

LVAT 2021 m. spalio 20 d. nutartyje administracinėje byloje Nr. eA-2899-442/2021 konstatavo, kad pirmosios instancijos teismo sprendimo teisėtumą ir pagrįstumą tikrino tik tuo aspektu, ar pirmosios instancijos teismas pagrįstai skundžiamo sprendimo motyvuojamoje dalyje pagrįstai priėjo išvados, jog Vilniaus TM pagrįstai pareiškėją (šiuo atveju – UAB „Morigana“) ir trečiąjį suinteresuotą asmenį (šiuo atveju – UAB „Dagana“ (Pareiškėją)) pripažino solidariais skolininkais. LVAT nurodė, kad nagrinėjamas mokesstinis ginčas kilo iš mokesstinio teisinio santykio, kurio subjektais yra pareiškėjas ir mokesčių administratorius (šiuo atveju muitinė). Pagal skunde, paduotame pirmosios instancijos teismui, suformuluotus reikalavimus, yra ginčijami atsakovo sprendimai tik dėl pareiškėjo mokesstinės prievolės. Pirmosios instancijos teismas, skundžiamo sprendimo motyvuojamoje dalyje priedamas prie išvados, jog Vilniaus teritorinė muitinė pagrįstai pareiškėją ir trečiąjį suinteresuotą pripažino solidariais skolininkais, tiesiogiai pasisakė dėl trečiojo suinteresuoto asmens UAB "C1" mokesstinės prievolės, t. y. mokesstinio teisinio santykio, kuris nėra šios administracinės bylos dalykas, tuo peržengdamas nagrinėjamo mokesstinio ginčo ribas. Todėl Komisija nesutinka su Pareiškėjos teiginiu, kad LVAT tiesiogiai pripažino, kad jokio teisinio pagrindo laikyti Pareiškėją solidariai atsakinga (kartu su UAB "E1" dėl skolos muitinei susidarymo nėra.

Dėl solidarios atsakomybės už tranzito procedūros vykdymo pažeidimus, paskirstymu

Pareiškėja akcentuoja, kad pagal Sąjungos muitinės kodekso 79 ir 84 straipsnio nuostatas, taip pat ESTT praktiką, tuo atveju, kai muitinės procedūra nebuvo tinkamai užbaigta, skolininkais muitinei solidariai atsakingais privalo būti laikomi visi asmenys, kurie, atliekant atitinkamą muitinės procedūrą, žinojo arba, yra pagrindo manyti, kad turėjo žinoti, kad muitų teisės aktais nustatyta pareiga nebuvo įvykdyta, taip pat dalyvavo atliekant veiksmus, dėl kurių ta pareiga nebuvo įvykdyta. Pareiškėjos nuomone, Muitinės departamentas ir Vilniaus TM tinkamai neištyrė ir neįvertino kiek ir kokių asmenų dalyvavo ginčui aktualios tranzito muitinės procedūros vykdymo procese bei kiek skolininkų muitinei apskritai turėtų būti registruojama, kas taip pat lemia Pareiškėjai apskaičiuotos skolos muitinei dydį. Pareiškėjos nuomone, mokestinė nepriemoka privalėjo būti apskaičiuota ne tik Pareiškėjai (ginčo prekių vežėjui), UAB "E1" (muitinės procedūrų vykdytoju), bet ir kitiems asmenims. Pareiškėjos nuomone, solidariais skolininkais turėtų būti nustatyti ir ginčo prekių siuntėjas Estijos Respublikos įmonė STEELWAY OU, ginčo prekių muitinės sandėlio turėtojas UAB "A1" (ginčo prekių tranzito lydimočiuose dokumentuose nurodomas ir kaip ginčo prekių siuntėjas/eksportuotojas), ginčo prekių ekspeditoriai bei deklarantai – UAB "D1" bei UAB "F1" taip pat įmonė UAB „Arvaldus“ (ginčo prekių tranzito lydimočiuose dokumentuose taip pat nurodoma ir kaip ginčo prekių siuntėjas/eksportuotojas) bei kitos užsienio (Lenkijos, Jungtinės Karalystės) įmonės. Pareiškėjos tvirtinimu, tuo atveju, jei būtų išsamiai iširtos ginčo prekių tranzito muitinės procedūros vykdymo aplinkybės ir nustatyti dėl jos pažeidimų galimai kalti konkretūs asmenys, mokesčių administratorius (muitinė) ir įgytų teisę išieškoti atsiradusią mokestinę nepriemoką iš šių kaltų asmenų arba ją padalinti (pagal Sąjungos muitinės kodekso 84 straipsnio nuostatas) būtent tarp visų šių asmenų, kas sąlygotų ir kitokį solidarinės mokestinės nepriemokos vykdymo prievolės dydžio pasiskirstymą tarp asmenų daugeto.

Pagal Sąjungos muitinės kodekso 79 straipsnio 1 dalies a punktą importo skola muitinei, susijusi su prekėmis, apmokestinamomis importo muitu, atsiranda, jei neįvykdoma bent viena iš muitų teisės aktuose nustatytų pareigų, susijusių su ne Sąjungos prekių įvežimu į Sąjungos muitų teritoriją, jų paėmimu iš muitinės priežiūros arba su tokių prekių gabenimu, perdirbimu, saugojimu, laikinuoju saugojimu, laikinuoju įvežimu arba disponavimu jomis toje teritorijoje. Šio straipsnio 3 dalyje nustatyta, jog 1 dalies a ir b punktuose nurodytais atvejais skolininku laikomas bet kuris iš šių asmenų: a) asmuo, kuris privalėjo įvykdyti atitinkamas pareigas; b) asmuo, kuris žinojo arba, yra pagrindo manyti, kad turėjo žinoti, kad muitų teisės aktais nustatyta pareiga nebuvo įvykdyta, ir kuris veikė asmens, privalėjusio įvykdyti tą pareigą, interesais arba kuris dalyvavo atliekant veiksmus, dėl kurių ta pareiga nebuvo įvykdyta; c) asmuo, kuris įsigijo arba laikė atitinkamas prekes ir jų įsigijimo arba gavimo metu žinojo arba, yra pagrindo manyti, kad turėjo žinoti, kad muitų teisės aktais nustatyta pareiga nebuvo įvykdyta. Taigi, Sąjungos muitinės kodekso 79 straipsnis, nustatantis bendras skolos muitinei atsiradimo taisykles, momentą ir galimų skolininkų ratą, muitinei leidžia, bet neįpareigoja skolininku pripažinti bet kurį asmenį, jei turi įrodymų, patvirtinančių sąlygas, kad asmuo būtų pripažintas skolininku.

Sprendžiant klausimą dėl solidarios Pareiškėjos, ginčo prekių gavėjo atsakomybės, atsižvelgtina į ESTT 2017-05-18 sprendimą byloje Nr. C-154/16, kur ESTT pažymėjo, kad Bendrijos muitinės kodekso 213 straipsnyje įtvirtintas solidarumo principas tos pačios skolos muitinei skolininkų daugeto atveju, tačiau nei šiame kodekse, nei jo įgyvendinimo nuostatose nenumatyta konkretnės taisyklės dėl šio solidarumo įgyvendinimo. Iš paties solidariosios atsakomybės pobūdžio išplaukia, kad kiekvienas skolininkas atsako už visą skolos sumą ir iš principo kreditorius gali savo pasirinkimu reikalauti vieno ar kelių skolininkų sumokėti tą skolą (sprendimo 84 ir 85 punktai).

Šiuo atveju Vilniaus TM, vadovaudamasi turima informacija, teisingai konstatavo Pareiškėjos, kaip prekių vežėjos, atsakomybę ir įregistravo jai, kaip solidariai skolininkei, skolą muitinei, taip pat įregistravo skolą tranzito procedūros vykdytoju, tuo tarpu solidariais skolininkais muitinei pripažinti prekių siuntėją, sandėlio turėtoją, ekspeditorių, deklarantą muitinė neturi pareigos. Akcentuotina, kad LVAT yra nurodęs, kad pareiškėjus (procedūros vykdytoją ir vežėją) pripažinus skolininkais muitinei, jų atsakomybė nedalijama, neindividualizuojama ir laikoma solidaria (pvz., LVAT 2021 m. birželio 2 d. nutartis adm. byloje Nr. A-2162-442/2021).

Dėl ginčo prekių muitinės vertės

Pareiškėja skunde Komisijai akcentuoja, kad ginčo prekių vertė nustatyta netinkamai. Pareiškėja, remdamasi Sąjungos muitinės kodekso 70 straipsnio 1 dalies ir 74 straipsnio 1 dalies nuostatomis, pažymi, kad pirminis importuotų prekių muitinės vertės nustatymo metodas visuomet privalo būti sandorio vertės metodas, o visi kiti sandorio vertės nustatymo metodai, tarp jų ir Muitinės Pareiškėjui pritaikytas metodas, gali būti taikomi tik tada ir tik tokiu atveju, kai nėra galimybės prekių muitinės vertės nustatyti sandorio vertės metodu. Pareiškėjos nuomone, prekių muitinei vertei apskaičiuoti turėjo būti taikomas sandorio vertės apskaičiavimo metodas, o dėl jo netaikymo muitinės vertės dydis padidintas net dvigubai.

Pareiškėja akcentuoja, kad Muitinė neinformavo apie vykdomo mokesčio patikrinimo pradžią, neprašė dokumentų apie prekių įsigijimo ir pardavimo sąlygas, kainą, su prekių importu susijusias išlaidas. Pareiškėjos nuomone, Vilniaus TM pažeidė Importuojamų prekių muitinio įvertinimo kontrolės taisyklių, patvirtintų Muitinės departamento direktoriaus 2004 m. balandžio 28 d. įsakymu Nr. 1B-431 (2016 m. gruodžio 15 d. įsakymo Nr. 1B-1027 redakcija) 34 punkto nuostatas, patikrinimas vyko nesilaikant esminių procedūrų.

Papildydama skundo argumentus, Pareiškėja 2021-11-08 prašyme nurodė, kad patikrinimo metu jai nebuvo pateikta jokių paaiškinimų, kaip buvo vykdomas ginčo prekių muitinės vertės nustatymas, kaip ir kokių būdu buvo surinkti ginčo prekių muitinę vertę pagrindžiantys duomenys ir akcentuoja, kad ESTT yra išaiškinęs, kad muitinės įstaigoms pačioms savo iniciatyva apskaičiuojant (perskaičiuojant) muitinę vertę, iš atitinkamo asmens turėtų būti paprašyta tuo klausimu papildomos informacijos ir jam suteikiama galimybė išdėstyti nuomonę apie muitinės vertės dydį ir tik paskiau atlikti apskaičiavimo veiksmus. Pareiškėjos nuomone, šios aplinkybės sudaro pagrindą Muitinės departamento Sprendimą panaikinti ir grąžinti skundą nagrinėti iš naujo tam, kad būtų tinkamai ištirtas ir išspręstas ginčo prekių muitinės vertės nustatymo klausimas.

Iš pateiktos medžiagos matyti, kad Vilniaus TM sandorio vertės metodo netaikė ir prekių vertę nustatė remiantis Muitinės duomenų bazėje sukauptais duomenimis apie importuotų tapačių ar panašių ne Sąjungos prekių sandorio vertes, kurias Muitinė yra priėmusi nurodytu laikotarpiu. Iš esmės Muitinės departamentas savo Sprendime nurodė 2 priežastis, kodėl netaikė sandorio vertės metodo: 1) ginčo prekės nebuvo parduotos eksportui į Sąjungos muitų teritoriją; 2) prekės muitinei nebuvo deklaruotos.

Komisija, vertindama Vilniaus TM ir Muitinės departamento sprendimą ginčo prekių (cheminių preparatų pramonės įrenginiams (freono)) muitinės vertės apskaičiavimo metodo pasirinkimo klausimą, pažymi, kad prekių muitinės vertės nustatymo būdą – sandorio vertės metodą reglamentuoja Sąjungos muitinės kodekso 70 straipsnis. Nagrinėjamu atveju aktuali Sąjungos muitinės kodekso 70 straipsnio 1 dalis, numatanti, kad prekių muitinės vertės pagrindas visų pirma yra sandorio vertė, tai yra kaina, faktiškai sumokėta arba mokėtina už prekes, parduodamas eksportui į Sąjungos muitų teritoriją, kuri prirėkus patikslinama.

Sąjungos muitinės kodekso 74 straipsnio 1 dalyje nurodyta, kad jeigu prekių muitinės vertės neįmanoma nustatyti pagal 70 straipsnį, ji nustatoma iš eilės taikant kiekvieną 2 dalies punktą nuo a iki d, kol pasiekiamas tas punktas, pagal kurį prekių muitinę vertę įmanoma nustatyti. Pagal Sąjungos muitinės kodekso 74 straipsnio 2 dalį, pagal 1 dalį muitinė vertė – tai: a) tapačių prekių, parduotų eksportui į Sąjungos muitų teritoriją ir eksportuotų tuo pačiu arba maždaug tuo pačiu metu kaip ir vertinamos prekės, sandorio vertė; b) panašių prekių, parduotų eksportui į Sąjungos muitų teritoriją ir eksportuotų tuo pačiu arba maždaug tuo pačiu metu kaip ir vertinamos prekės, sandorio vertė; c) vertė, nustatyta pagal prekių vieneto kainą, už kurią Sąjungos muitų teritorijoje su pardavėjais nesusijusiems asmenimis parduotas didžiausias bendras importuotų prekių arba tapačių ar panašių importuotų prekių kiekis; arba d) apskaičiuotoji vertė, kurią sudaro šių elementų suma: i) išlaidos medžiagoms ir gamybai arba kitokiam perdirbimui, atliktam gaminant importuojamas prekes, arba jų vertė; ii) pelno ir bendrųjų išlaidų, kurių dydis lygus pelnui ir bendrosioms išlaidoms, paprastai nurodomoms šalies eksportuotojos gamintojams parduodant eksportui į Sąjungą prekes, kurios yra tos pačios klasės ar rūšies kaip ir vertinamos prekės, suma; iii) išlaidos 71 straipsnio 1 dalies e punkte nurodytiems elementams arba vertė.

Iš skundai nagrinėti pateiktos medžiagos matyti, kad Vilniaus TM, nustatydamą prekių muitinę vertę, išdėstyto teisinio prekių muitinės vertės nustatymo reglamentavimo laikėsi. Vilniaus TM konstatavo, kad Pareiškėja nepateikė prekių pardavimą į Europos Sąjungos muitų teritoriją pagrindžiančių dokumentų, taigi, neišpildė Sąjungos muitinės kodekse numatytos sąlygos tam, kad būtų galima taikyti sandorio vertės metodą. Sekdama iš eilės 74 straipsnio kiekvieną 2 dalies punktą nuo a iki d, Vilniaus TM nurodė, kad nėra galimybės taikyti tapačių ir panašių sandorio verčių (PREMI DB nėra duomenų apie tuo pačiu metu tuo pačiu apyvartos lygiu importuotas prekes, kurių kiekis maždaug toks pat, kaip ir prekių, kurių muitinė vertė turi būti nustatyta, ir kurių muitiniam įvertinimui yra pripažintas sandorio vertės metodas), nėra galimybės nustatyti vertės, nustatytos pagal prekės vieneto kainą (dedukcinis muitinės vertės nustatymo metodas), nes nepateikti duomenys apie prekių pardavimą Sąjungos muitų teritorijoje), nėra galimybės taikyti apskaičiuotosios vertės metodo (nepateikti duomenys, kurių reikia šiai vertei nustatyti).

Sąjungos muitinės kodekso 74 straipsnio 3 dalyje nustatyta, kad jeigu muitinės vertės neįmanoma nustatyti pagal 1 dalį, ji nustatoma remiantis duomenimis, kuriuos galima gauti Sąjungos muitų teritorijoje, pasitelkiant tinkamas priemones, atitinkančias principus ir bendrąsias nuostatas, kurie išdėstyti visuose šiuose aktuose: a) Susitarime dėl Bendrojo susitarimo dėl muitų tarifų ir prekybos VII straipsnio įgyvendinimo; b) Bendrojo susitarimo dėl muitų tarifų ir prekybos VII straipsnyje; c) šiame skyriuje.

Vilniaus TM, vadovaudamasi išdėstytais Sąjungos muitinės kodekso 74 straipsnio 3 dalies nuostatomis ir Importuojamų prekių muitinio įvertinimo kontrolės taisyklių, patvirtintų Muitinės departamento direktoriaus 2004 m. balandžio 28 d. įsakymu Nr. 1B-431 nuostatomis, prekių muitinę vertę nustatė remdamasi Muitinės duomenų bazėje sukauptais duomenimis apie tapačių ir panašių ne Sąjungos prekių sandorio vertes, kurias muitinė yra priėmusi nurodytu laikotarpiu.

Komisija, atsakydama į Pareiškėjos teiginius, susijusiu su sandorio vertės metodo taikymu, pažymi, kad, kaip jau minėta, remiantis Latvijos muitinės administracijos 2020 m. balandžio 17 d. informacija, prekės, deklaruotos tranzito deklaracijoje Tl Nr. 19LTVR500016E4F3C8, nebuvo pateiktos Latvijos muitinės kontrolei, taip pat ji neturi duomenų, kad prekės apskritai buvo importuotos Latvijos Respublikos teritorijoje. Taip pat, kaip nustatyta, Bulgarijos muitinė 2020 m. sausio 9 d. raštu informavo Vilniaus TM, jog transporto priemonė, kurios valstybiniai numeriai (duomenys neskelbtini)HS858, nekirto Bulgarijos Respublikos sienų, o taip pat ir Serbijos muitinės administracija informavo (gauta 2020 m. birželio 12 d.) Vilniaus TM, kad įmonė „Tron Tex d.o.o” (deklaracijoje

Tl Nr. 19LTVR500016E4F3C8 nurodyta prekių gavėja) negavo prekių pagal tranzito deklaraciją Tl Nr. 19LTVR500016E4F3C8. Taigi, nėra nustatyta tiksli prekių paėmimo iš muitinės priežiūros data, taip pat šių prekių iškrovimo vieta. Šių nustatytų aplinkybių jokiais papildomais duomenimis nepaneigė ir pati Pareiškėja. Atsižvelgdama į išdėstytas aplinkybes, Komisija pritaria Muitinės departamento išvadai, kad tinkamai neįvykdžius Sąjungos tranzito procedūros ir nustačius, kad prekės neteisėtai buvo paimtos iš muitinės priežiūros, t. y. iš esmės konstatavus faktą, kad ginčo prekės nebuvo parduotos eksportui į Sąjungos muitų teritoriją, sandorio vertės muitinio įvertinimo metodas šioms prekėms netaikytinas (Sąjungos muitinės kodekso 70 straipsnio 1 dalis).

Byloje pateikta 2019-10-30 sąskaitą (INVOICE) 1-3010/19, kuri, Pareiškėjos nuomone, patvirtina ginčo prekių pardavimo importui į Sąjungos muitų teritoriją kainą.

Pareiškėja 2021-12-10 paaiškinime taip pat tvirtina, kad mokesčių administratorius netinkamai nustatė ginčo prekių vertę ir pažymi, kad mokesčių administratorius ginčo prekių muitinę vertę apskaičiavo kitais muitinei priimtinais būdais (Sąjungos muitinės kodekso 74 straipsnio 3 dalis), duomenims apie ginčo prekių muitinę vertę surinkti pasirėmė PREMI duomenų bazėje esančia informacija (žr. mokestinio ginčo byloje esančius du dokumentus – 2020-02-18 apskaičiavimą Nr. (9.25/47)-ITR-89 ir 2020-02-18 apskaičiavimą Nr. (9.25/47)-ITR-90). Pareiškėja nurodo, kad tais atvejais, kai muitinė, nustatydamą importuotų prekių muitinę vertę kitais jai priimtinais būdais, naudojami informacija iš jos turimų specialių duomenų bazių, pavyzdžiui, PREMI duomenų bazės, turėtų būti pateikti įrodymai, kad PREMI duomenų bazėje aprašytos prekės yra tokios pačios, tos pačios kilmės, priskiriamos tai pačiai Kombinuotosios nomenklatūros pozicijai ir kitaip pagrįstas jų

tapatumas (panašumas) ginčo prekei (žr. pvz., LVAT adm. byla Nr. A-2638-968/2020). Pareiškėjos nuomone, mokesčių administratorius jokių detalių argumentų dėl PREMI duomenų tinkamumo ginčo situacijoje bei ginčo prekėms nepateikė.

Kaip jau minėta, prekių muitinė vertė nustatyta remiantis Muitinės duomenų bazėje sukauptais duomenimis apie tapačių ir panašių ne Sąjungos prekių sandorio vertes, kurias muitinė yra priėmusi nurodytu laikotarpiu. Iš byloje pateikto PREMI informacinės sistemos išrašo matyti, kad Vilniaus TM lygino 5 kiek įmanoma tapačių prekių 2018-09-17–2019-02-20 deklaracijų duomenis, kurių vieneto vertė siekė nuo 4,51 Eur iki 5,04 Eur. Pareiškėjos nustatyta ginčo prekių kaina pripažinta mažiausia nustatyta prekių kaina ir sudaro 4,51 Eur/kg (bendroji muitinės vertė – 54787,48 Eur). Komisijos vertinimu, toks Vilniaus TM sprendimas yra pagrįstas. Komisijos vertinimu, nėra pagrindo vadovautis 2019-10-30 sąskaitos (INVOICE) 1-3010/19 duomenimis, kadangi, kaip anksčiau minėta, ginčo prekės nebuvo parduotos eksportui į Sąjungos muitų teritoriją.

Akcentuotina, kad MAĮ 67 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad mokesčių administratorius privalo pagrįsti jo mokesčių mokėtojui apskaičiuotas mokesčio ir su juo susijusias sumas. Šio straipsnio 2 dalis numato, kad mokesčių mokėtojas, nesutinkantis su mokesčių administratoriaus apskaičiuotomis konkrečiomis mokesčio ir su juo susijusiomis sumomis, privalo pagrįsti, kodėl jos yra neteisingos. Pagal šiame MAĮ straipsnyje įtvirtintas taisykles, įrodinėjimo pareiga (*lot. onus probandi*) yra paskirstyta tarp mokesčių administratoriaus ir mokesčių mokėtojo. Kai mokesčių administratorius yra surinkęs atitinkamus faktinius duomenis ir jais grindžia apskaičiuotus papildomus mokesčius bei su jais susijusias sumas, mokesčių mokėtojui apsiginti galimybė atsiranda, kai jis savo ruožtu teikia kitokius faktinius duomenis, suponuojančius priešingą nei mokesčių administratoriaus padaryta išvadą. Jeigu mokesčių mokėtojas neįvykdo šios pareigos, tai nustačius, jog mokesčių administratorius pagrindė mokesčių mokėtojui apskaičiuotą mokesčių ir su juo susijusias sumas, mokesčių mokėtojui atsiranda mokestinė prievolė (žr., pvz., LVAT 2011 m. lapkričio 14 d. nutartį adm. byloje Nr. A-556-2839/2011; 2014 m. balandžio 9 d. nutartį adm. byloje Nr. A-556-1052/2014; 2014 m. gruodžio 2 d. nutartį adm. byloje Nr. A-556-1946/2014; 2016 m. vasario 23 d. nutartį adm. byloje Nr. A-293-556/2016; 2017 m. sausio 9 d. nutartį adm. byloje Nr. A-2342-442/2016, 2022 m. sausio 19 d. nutartis adm. byloje Nr. A-2386-442/2021).

Komisija, įvertinusi byloje esančius dokumentus, sprendžia, jog Vilniaus TM surinko pakankamai faktinių duomenų, kurių pagrindu nustatyta, kad prekės, gabentos taikant tranzito procedūrą pagal deklaraciją TI Nr. 19LTVR500016E4F3C8 (2019-10-30) nebuvo pristatytos paskirties muitinės įstaigai ir šioms prekėms įforminta tranzito procedūra nebuvo užbaigta. Pareiškėja, kaip prekių vežėja, pagrįstai pripažinta solidaria skolininke muitinei ir pagrįstai nustatyta skola muitinei. Pareiškėja, pateikdama argumentus dėl prekių muitinės vertės, objektyvių įrodymų, pagrindžiančių kitokią, nei nustatyta, prekių muitinę vertę, nepateikė. Vien Pareiškėjos 2020-11-11 skunde, 2021-11-08 prašyme ir 2021-12-10 paaiškinime išdėstytos objektyviais faktiniais duomenimis neparemtos aplinkybės, kuriomis remiantis Pareiškėja kvestionuoja Vilniaus TM surinktus duomenis, nepaneigia Muitinės departamento Sprendimo išvadų. Todėl Komisija, atsižvelgdama į išdėstytą, konstatuoja, kad Vilniaus TM ir Muitinės departamentas tinkamai įvertino byloje surinktus įrodymus, naikinti Muitinės departamento Sprendimo remiantis Pareiškėjos motyvais, nėra pagrindo. Pažymėtina, kad Vilniaus apygardos administracinis teismo (toliau – VAAT) 2021 m. vasario 9 d. sprendime administracinėje byloje Nr. eI3-1302-811/2021 ir LVAT 2021 m. spalio 20 d. nutartyje administracinėje byloje Nr. eA-2899-442/2021, kuriame, kaip jau minėta, buvo nagrinėtas procedūros vykdytojos, solidarios skolininkės UAB „Morigana“ nustatytos mokestinės prievolės muitinei (3561 Eur maito ir 12253 Eur PVM bei susijusių sumų) pagrįstumas, nustačius, kad pagal deklaraciją TI Nr. 19LTVR500016E4F3C8 (2019-10-30), nebuvo tinkamai įvykdyta muitinio tranzito procedūra, nustatyta mokestinė prievolė nepakeista.

Dėl procedūrinių pažeidimų

Pareiškėjos teigimu, Vilniaus TM Pareiškėjos neprašė pateikti ginčo prekių pardavimą į Europos Sąjungą pagrindžiančių dokumentų, o Pareiškėjos mokestinis patikrinimas buvo atliktas jai nepranešus ir nepasiūlius pateikti jokių paaiškinimų. Pareiškėja net nebuvo tinkamai informuota apie

jos atžvilgiu vykdyto mokestinio patikrinimo eigą bei pradžia, dėl ko jis iš viso negalėjo imtis jokių priemonių, siekiant pasinaudoti aukščiau nurodytomis savo teisėmis.

Komisija pažymi, kad Pareiškėjos atžvilgiu šiuo atveju nebuvo atliktas mokestinis patikrinimas, kaip tai siejama su MAĮ 115, 116 ir 133-1 straipsnių ir Muitinės vykdomų patikrinimų atlikimo taisyklių, patvirtintų Muitinės departamento generalinio direktoriaus 2008 m. birželio 11 d. įsakymu Nr. 1B-407, nuostatomis. Šios taisyklės netaikomos muitinei atliekant <...> tyrimus dėl šių specialiųjų procedūrų: nebaigtos, baigtos su išlyga, neteisėtai ar apgaulės būdu įvykdytos tranzito (išorinio ir vidinio) procedūros (tarp jų ir TIR operacijos) ir nebaigtų laikinojo įvežimo, laikinojo įvežimo perdirbti procedūrų atlikimo (8 punktas). Vilniaus TM, nustačiusi, kad Sąjungos tranzito procedūra, vykdyta pagal TI Nr. 19LTVR500016E4F3C8 (2019-10-30), buvo neteislingai užbaigta ir kad minėtoje tranzito deklaracijoje nurodytos prekės muitinės kontrolei pateiktos nebuvo dėl nebaigtos Sąjungos tranzito procedūros, atliko tyrimą ir sprendimą priėmė vadovaudamasi Sąjungos muitinės kodekso ir Įgyvendinimo taisyklių nuostatomis.

Taip pat Komisija, vertindama Pareiškėjos argumentus, susijusius su jos teise būti išklaustyti, pažymi ir tai, kad iš tikrųjų, pagal ESTT jurisprudenciją teisės būti išklaustyti turi būti paisoma, net jei taikytinuose teisės aktuose tokio formalumo aiškiai nenumatyta. ESTT yra konstatavęs, kad teisė būti išklaustyti, be kita ko, reiškia, kad administracija, rūpestingai ir nešališkai išnagrinėjusi visą aptariamam atvejui reikšmingą informaciją, turi atidžiai susipažinti su suinteresuotojo asmens pateiktomis pastabomis (žr. 2012 m. lapkričio 22 d. sprendimo M., C277/11, EU:C:2012:744, 85, 86, 87, 88 punktus ir jame nurodytą jurisprudenciją). Šia teise jam, be kita ko, suteikiama galimybė ištaisyti klaidą ar pateikti su asmenine situacija susijusios informacijos, palankios tam, kad sprendimas būtų arba nebūtų priimtas, ir vienokiam ar kitokiam jo turiniui (2014 m. gruodžio 11 d. sprendimo Boudjlida, C249/13, EU:C:2014:2431, 37 p.). Ši teisė turi leisti administracijai ištirti bylos medžiagą taip, kad ji priimtų sprendimą žinodama visas bylos aplinkybes, ir jį tinkamai pagrįsti, kad suinteresuotasis asmuo prireikus galėtų tinkamai įgyvendinti savo teisę pateikti skundą (pagal analogiją žr. 2014 m. gruodžio 11 d. sprendimo Boudjlida, C249/13, EU:C:2014:2431, 59 p.).

Komisija, vertindama situaciją šiuo požiūriu, atkreipia dėmesį į šias bylos aplinkybes:

Pirma, Vilniaus TM, gavusi informaciją apie Bulgarijos muitinėje neteisėtai (per klaidą) užbaigtą Sąjungos tranzito procedūrą, vykdytą pagal deklaraciją TI Nr. 19LTVR500016E4F3C8 (2019-10-30), siekdama išsiaiškinti krovinio gabenimo aplinkybes, 2020-01-24 raštu Nr. (8.1/16)-2V-1561 kreipėsi į vežėją su prašymu informuoti kas pateikė užsakymą krovinio pervežimui, kur ir kada buvo pristatytas ir iškrautas minėtas krovinytis pateikiant tai patvirtinančius dokumentus bei pateikti visą turimą informaciją, susijusią su minėtu prekių gabenimu bei dokumentus, patvirtinančius, kad prekės, deklaruotos Sąjungos tranzito procedūrai pagal deklaraciją TI Nr. 19LTVR500016E4F3C8 (2019-10-30), buvo pristatytos į muitinės įstaigą.

Antra, Latvijos muitinės įstaigai pranešus, kad prekės pagal tranzito deklaraciją TI Nr. 19LTVR500016E4F3C8 (2019-10-30) nebuvo pateiktos paskirties muitinės įstaigai, Vilniaus TM raštais Nr. (8.1/16)-2V-7755 (2020-05-26) ir Nr. (8.1/16)-2V-7754 (2020-05-26) informavo procedūros vykdytoją ir vežėją apie tai, kad muitinio tranzito procedūra, vykdyta pagal TI Nr. 19LTVR500016E4F3C8 (2019-10-30), nebaigta ir procedūros vykdytojo pareigos, numatytos Sąjungos muitinės kodekso 233 straipsnio 1 dalyje, neįvykdytos.

Trečia, Vilniaus TM sprendimas „Dėl mokesstinės prievolės muitinei atsiradimo“ Nr. 18KP-16-380 priimtas 2020-06-04. Pareiškėja, nesutikdama su Vilniaus TM sprendimu, Muitinės departamentui pateikė 2020-07-01 skundą (su 2020-08-04 papildymu), kurį išnagrinėjęs, Muitinės departamentas 2020-10-15 priėmė Sprendimą.

Taigi, išdėstytos aplinkybės rodo, kad Pareiškėja buvo informuota apie muitinio tranzito procedūros, vykdytos pagal deklaraciją TI Nr. 19LTVR500016E4F3C8 (2019-10-30), tyrimo eigą ir jai buvo suteikta galimybė pateikti visą turimą informaciją, susijusią su minėtu prekių gabenimu bei dokumentus, patvirtinančius, kad prekės, deklaruotos Sąjungos tranzito procedūrai pagal deklaraciją TI Nr. 19LTVR500016E4F3C8 (2019-10-30), buvo pristatytos į muitinės įstaigą. Be to, Muitinės departamentas, vadovaudamasis MAĮ nuostatomis, Sprendimą priėmė įvertinęs Pareiškėjos 2020-07-01 skundą, kuriuo ji turėjo galimybę pateikti ne tik nesutikimo su Vilniaus TM sprendimu,

motyvus, tačiau ir šiuos motyvus pagrindžiančius įrodymus. Muitinės departamentas Sprendime įvertino esminius Pareiškėjos skunde Muitinės departamentui išdėstytus motyvus, todėl, įvertinant visas išdėstytas aplinkybes, konstatuotina, kad Pareiškėjos atžvilgiu teisės būti išklausytam principas nebuvo pažeistas.

Dėl atleidimo nuo baudų ir delspinigių

Pareiškėja 2021-11-08 prašyme Komisijai nurodo, kad jokių savarankiškų muitinės procedūrų (tranzito) pažeidimų nepadarė, veikė kaip vežėja, vykdydama kitų asmenų pavedimus dėl ginčo prekių gabenimo bei rėmėsi jų pateikta informacija apie tranzito procedūros tinkamą užbaigimą (Bulgarijoje) bei jos registravimą elektroninėse oficialiose ES Komisijos duomenų bazėse. Pareiškėjos nuomone, egzistuoja pagrindas atleisti ją nuo maito bei importo PVM delspinigių, taip pat baudų sumų, remiantis MAĮ 100 straipsnio 1 dalies ir 141 straipsnio 1 punkto nuostatomis (jei mokesčių mokėtojas įrodo, kad nėra kaltas dėl padaryto pažeidimo).

Pasisakydama dėl galimybės atleisti Pareiškėją nuo 41 Eur maito delspinigių, Komisija pažymi, kad teisiniai santykiai dėl atleidimo nuo maito delspinigių išimtinai reglamentuojami Sąjungos muitinės kodekso nuostatomis. Toks išimtinumas nustatytas Mokesčių administravimo įstatymo 14 straipsnio 6 dalyje, kurioje nurodyta, kad šio Įstatymo 13 straipsnio 23 punkte nurodyti maitai ir su jais susijusios sumos pagal šį Įstatymą administruojami tiek, kiek šio Įstatymo nuostatos neprieštarauja Europos Sąjungos maitų teisės aktams.

Pagal Sąjungos muitinės kodekso nuostatas, Muitinė gali nereikalauti, kad būtų mokami delspinigiai, kai remiantis dokumentais pagrįstu skolininko būklės įvertinimu pripažįstama, kad delspinigių sumokėjimas jam sukeltų rimtų ekonominių arba socialinių sunkumų, taip pat Muitinė nereikalauja, kad būtų mokami delspinigiai, jeigu su kiekvienu išieškojimo veiksmu susijusi pinigų suma yra mažesnė už 10 Eur (114 straipsnio 3 ir 4 dalys). Komisija pažymi, kad atsižvelgiant į anksčiau paminėtas Pareiškėjos prašyme nurodytas aplinkybes, tenkinti Pareiškėjos prašymo visiškai arba iš dalies atleisti nuo maito delspinigių nėra teisinio pagrindo.

Teisiniai santykiai dėl atleidimo nuo kitų (šiuo atveju PVM) delspinigių reglamentuojami MAĮ 100 straipsnio ir 141 straipsnio 1 dalimi. Komisija pažymi, kad LVAT, aiškindamas MAĮ 141 straipsnio 1 dalies 1 punkto (jei mokesčių mokėtojas įrodo, kad nėra kaltas dėl padaryto pažeidimo) nuostatą, yra pažymėjęs, kad iš šio teisinio reguliavimo matyti, jog šioje teisės normoje yra įtvirtintos tik bendro pobūdžio taisyklės, visų pirma, nustatančios įrodinėjimo naštos tarp mokesčio mokėtojo ir mokesčių administratoriaus paskirstymą, pagal kurią pareiga įrodyti teisiškai reikšmingas aplinkybes tenka mokesčio mokėtojui. Vertinant šioje teisės normoje nustatytą sąlygą – mokesčio mokėtojas turi būti nekaltas dėl padaryto pažeidimo – jos apibrėžtumo aspektu, matyti, kad ši sąlyga yra abstraktaus pobūdžio, nekonkretizuojant, kokios aplinkybės kiekvienu konkrečiu atveju patvirtina šios sąlygos buvimą ar nebuvimą. Aplinkybės, kurios konkretizuoja mokesčio mokėtojo kaltės buvimą ar nebuvimą dėl skirtingų mokesčių įstatymų pažeidimų, gali būti skirtingos, nes šių aplinkybių pobūdis, apimtis ir pan., gali būti sąlygoti tų specialiųjų teisės normų reikalavimų, kurios reglamentuoja atitinkamus mokesčius (žr., pvz., LVAT 2011 m. birželio 27 d. nutartį adm. byloje Nr. A-438-2122/2011; 2019 m. vasario 12 d. nutartį adm. byloje Nr. A-364-968/2019). LVAT praktikoje taip pat pažymima, kad vertinant, ar taikyti šį atleidimo pagrindą, yra reikšminga mokesčio mokėtojo subjektyvinė pusė, t. y. kaltė, kurios išraiška yra nepakankamas atidumas, rūpestingumas ar apdairumas, kurios reikalaujama iš veikiančio asmens konkrečiomis sąlygomis. Asmuo, kuris nevykdė pareigos elgtis rūpestingai ir atidžiai arba nesugebėjo toks būti konkrečioje situacijoje, negali būti atleistas nuo atsakomybės (delspinigių) nesant kaltės dėl padaryto pažeidimo (LVAT 2015 m. vasario 9 d. nutartį adm. byloje Nr. A-81-261/2015).

Kaip jau minėta, atlikto tyrimo metu nustatyta, kad Pareiškėja, priėmusi prekes, žinojo, kad prekėms yra įforminta muitinio tranzito procedūra pagal T1 Nr. 19LTVR500016E4F3C8 (2019-10-30), kuri turi būti užbaigta paskirties muitinės įstaigoje. Tai patvirtina pateiktas CMR Nr. RGC-1030/01, kuriame yra vežėjo, priėmusio krovinį pervežimui, antspaudas. Nepateikus krovinio, deklaruoto tranzito deklaracijoje T1 Nr. 19LTVR500016E4F3C8 (2019-10-30), paskirties muitinės įstaigai, vežėjas, t. y. Pareiškėja turėjo žinoti / žinojo, kad maitų teisės aktais nustatyta pareiga nebuvo įvykdyta ir veikė asmens, privalėjusio tą pareigą įvykdyti, interesais. Todėl, Komisijos

vertinimu, Pareiškėja negali būti atleista nuo apskaičiuotų 769 Eur PVM delspinigių MAĮ 141 straipsnio 1 dalies 1 punkto pagrindu.

Komisija, atsakydama į Pareiškėjos 2021-12-10 prašymą atleisti nuo delspinigių mokėjimo remiantis MAĮ 100 straipsnio 1 dalies 4 punktu, pažymi, kad pagal MAĮ 100 straipsnio 1 dalies 4 punktą, mokesčių mokėtojas gali būti atleidžiamas nuo skaičiuojamų (apskaičiuotų), bet nesumokėtų (neišieškotų) delspinigių ar jų dalies, kai delspinigius išieškoti netikslinga ekonominiu ir (ar) socialiniu požiūriu, kaip tai suprantama pagal šio Įstatymo 113 straipsnio 1 dalies 3 punktą. Šis atleidimo pagrindas gali būti taikomas tik mokesčių mokėtojams – fiziniams asmenims. Pareiškėja yra juridinis asmuo, todėl remiantis šia nuostata negali būti atleista nuo delspinigių mokėjimo.

Komisija, atsakydama į Pareiškėjos prašymą atleisti nuo apskaičiuotų minimalių baudų (muito ir PVM) mokėjimo, nesant Pareiškėjos kaltės, pažymi, kad pagal MAĮ 141 straipsnio 2 dalį nuo baudos atleidžiama tik tuo atveju, kai mokesčių mokėtojas mokesčio, susijusio su paskirta bauda, sumą yra sumokėjęs (mokestis įskaitytas ir (arba) priverstinai išieškotas) ar šio mokesčio sumokėjimo terminas šio Įstatymo nustatyta tvarka yra atidėtas arba išdėstytas. Taigi, atleidimas nuo baudos sietinas su mokesčio sumokėjimu arba priverstiniu išieškojimu, priskaičiuoto mokesčio sumokėjimo atidėjimu arba išdėstymu, priešingu atveju įstatymų leidėjas draudžia atleisti nuo atitinkamo mokesčio baudos. Šiuo atveju Komisijai nebuvo pateikta informacija ir įrodymai, kad Pareiškėja mokesčius, susijusius su paskirta bauda sumokėjo, t. y. įvykdė įstatyme įtvirtintą privalomąją sąlygą, todėl nėra pagrindo spręsti dėl jos atleidimo nuo baudų.

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės, vadovaudamasi Mokesčių administravimo įstatymo 100 straipsnio 1 dalimi, 141 straipsnio 1 dalies 1 punktu, 155 straipsnio 4 dalies 1 punktu, 156 straipsnio 1 dalimi, n u s p r e n d ž i a :

1. Atnaujinti Pareiškėjos 2020-11-11 skundo dėl Muitinės departamento prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos 2020-10-15 sprendimo Nr. 1A-194 nagrinėjimą dalyje, kurioje Pareiškėja pripažinta skolininke muitinei ir jai įregistruota mokestinė prievolė muitinei: 3561 Eur muito, 41 Eur muito delspinigių, 356 Eur muito bauda, 12253 Eur PVM, 768 Eur PVM delspinigių bei 1225 Eur PVM bauda.

2. Patvirtinti Muitinės departamento prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos 2020-10-15 sprendimą Nr. 1A-194 dalyje, kurioje Pareiškėja pripažinta skolininke muitinei ir jai įregistruota mokestinė prievolė 3561 Eur muito, 41 Eur muito delspinigių, 356 Eur muito bauda, 12253 Eur PVM, 768 Eur PVM delspinigių bei 1225 Eur PVM bauda.

3. Netenkinti Pareiškėjos prašymo atleisti nuo apskaičiuotų 41 Eur muito delspinigių, 768 Eur PVM delspinigių ir 356 Eur muito baudos ir 1225 Eur PVM baudos mokėjimo.

Pagal Lietuvos Respublikos mokesčių administravimo įstatymo 159 straipsnio 1, 3 ir 4 dalis mokesčių mokėtojas, nesutinkantis su Mokestinių ginčų komisijos prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės sprendimu, turi teisę šį sprendimą apskusti Vilniaus apygardos administraciniam teismui (Žygimantų g. 2, 01102 Vilnius). Pagal Lietuvos Respublikos mokesčių administravimo įstatymo 159 straipsnio 2 dalį apskusti Mokestinių ginčų komisijos prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės sprendimą taip pat turi teisę centrinis mokesčių administratorius, tačiau tik tuo atveju, kai centrinis mokesčių administratorius ir Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės, spręsdami mokestinį ginčą (arba mokestinio ginčo metu), skirtingai interpretavo įstatymų ar kito teisės akto nuostatas. Skundas Vilniaus apygardos administraciniam teismui turi būti paduodamas ne vėliau kaip per 20 dienų po Mokestinių ginčų komisijos prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės sprendimo įteikimo dienos.

Komisijos pirmininkas

Evaldas Raistenskis

Komisijos narė

Rasa Stravinskaitė

Komisijos narys

Andrius Venius

Komisijos narė

Vilma Vildžiūnaitė